

Veac nou

ORGAN AL CONSILIULUI GENERAL A. R. L. U. S.

CITIȚI IN ACEST NUMĂR:

Un poem al sănătății

de ION MANU

(pag. 3-a)

**La Moscova,
prezențe românești**

de DEMOSTENE BOTEZ

(pag. 6-a)

Un colhoz în anul 1960

de ȘERBAN NEDELCU

(pag. 7-a)

Sportivă și tehniciană... (Antonina Seredina, dublă campioană olimpică la caiac)

SUCCES CONGRESULUI SINDICATELOR!

De două zile, oamenii muncii din țara noastră urmăresc cu un interes ușor de înțeles lucrările celui de-al IV-lea Congres al sindicatelor din Republica Populară Română. Căci cu fiecare an care trece sindicatele joacă un rol tot mai important în viața țării, în viața fiecărui om al muncii de la orașe și sate. Amploarea luată de mișcarea sindicală este elocvent subliniată de împrejurarea că sindicatele noastre numără astăzi 2.800.000 de membri, încadrați în zeci de mii de organizații în fabrici și uzine, G.A.S., S.M.T.-uri și instituții.

Cel de-al IV-lea Congres al sindicatelor este chemat să facă o amplă analiză a activității desfășurate, sub conducerea partidului, și să hotărască măsurile ce trebuie luate pentru ca munca organelor și organizațiilor sindicale să se ridice la nivelul noilor sarcini care stau în fața poporului nostru în perioada desăvârșirii construcției socialiste. Într-adevăr, împlinirea mărețelor obiective ale planului de șase ani și ale programului de perspectivă, adoptate de cel de-al III-lea Congres al partidului, implică o intensă muncă politică și organizatorică în vederea mobilizării eforturilor și a stimulării inițiativei creatoare a oamenilor muncii de la orașe și sate, în așa fel încât întreaga noastră activitate economică și social-culturală să se ridice pe o treaptă mai înaltă.

Sub îndrumarea și conducerea directă a partidului clasei muncitoare, sindicatele din țara noastră sînt astăzi o adevărată școală de conducere, de gospodărire, o adevărată școală a comunismului care asigură participarea activă a fiecărui om al muncii la construcția de stat, economică, socială și culturală. Sindicatele iau parte la elaborarea planurilor de producție, organizează și conduc întrecerea socialistă, organizează cursuri de ridicare a calificării profesionale și schimburi de experiență în vederea generalizării metodelor înaintate de muncă, participă la adoptarea legilor care privesc condițiile de muncă, de trai și de satisfacere a cerințelor culturale ale oamenilor muncii. Rolul tot mai important jucat de sindicate în viața fiecărui om al muncii este reliefat și de faptul că organizațiile sindicale se preocupă îndeaproape de respectarea legislației muncii, de rezolvarea justă a litigiilor de muncă, organizează trimiterea oamenilor muncii la tratament și odihnă în stațiunile balneare și climaterice, controlează felul cum este acordată asistența medicală și exercită un control obștesc asupra bunului mers al cantinelor, căminelor, creșelor, staționarelor.

În același timp, prin cluburi, colțuri roșii, biblioteci, lectorate, cinematografe, cercuri artistice, sindicatele aduc o puternică contribuție la ridicarea conștiinței socialiste a oamenilor muncii, la lichidarea influenței ideologiei și moralei burghoze, la cultivarea noii atitudini față de muncă și de avutul obștesc, la educarea oamenilor muncii în spiritul patriotismului socialist și al internaționalismului proletar.

Cel de-al IV-lea Congres va marca, fără îndoială, o nouă și importantă etapă în dezvoltarea activității sindicatelor, în creșterea rolului și contribuției lor la realizarea grandioaselor sarcini legate de desăvârșirea construcției socialiste în patria noastră.

Pentru toate acestea, fiecare om al muncii urează din toată inima succes deplin lucrărilor celui de-al IV-lea Congres al sindicatelor.

43

(815)

Anul XVI
28 octombrie 1960

12 PAGINI,
1 LEU

VEAC NOU

De vorbă cu...

Nikolai Balașov Literatură și relații literare...

● Institutul de literatură mondială „A. M. Gorki” și literatura românească ● O lucrare colectivă a unor cercetători români și sovietici ● Contribuții românești la dezvoltarea metodei realismului socialist.

Nikolai Ivanovici Balașov, șeful secției de literatură a țarilor socialiste de la Institutul de literatură mondială „A. M. Gorki” din Moscova, a petrecut citva timp în țara noastră. Scopul principal al vizitei sale, făcute la invitația Institutului de istorie literară și folclor al Academiei R.P.R., a fost de a discuta problemele ridicate de colaborarea celor două institute la o lucrare comună intitulată „Relațiile literare romino-ruse de la mijlocul veacului XIX și începutul veacului XX”. L-am rugat pe oaspetele sovietic să ne dea câteva amănunte despre această lucrare.

— Prin concepția lui, studiul acesta este cu totul nou și original, fiind efectiv rodul colaborării oamenilor de știință români și sovietici. Patru articole, pe care le-am adus cu mine, au și fost amplu dezbătute aici la București. S-au făcut observații întemeiate, propuneri interesante. La rândul lor, colaboratorii Institutului de istorie literară și folclor mi au dat și ei câteva articole, pe care le voi supune discuției „părții sovietice”.

— Cine colaborează din partea sovietică?

— Iuri Kojevnikov, Dvoicenko-Șestun, Sadovnikov și alții, iar din partea românească — Mihai Novicov, Tamara Gane, Tatiana Nicolescu, Valeriu Ciobanu. Cartea va apare concomitent în România, în limba română, și în Uniunea Sovietică, în limba rusă. După cum se vede, ne străduim nu numai să cercetăm legăturile literare romino-ruse, ci și să le continuăm, să le dezvoltăm printr-o colaborare prietenească foarte strânsă.

— Prin ce alte mijloace se ocupă secția pe care o conduceți de popularizarea literaturii românești?

— Secția noastră se străduiește să studieze literatura țărilor de democrație populară în lumina unor importante probleme teoretice. Ne ocupăm, în primul rând, de literatura realismului socialist, dar, evident, nu excludem nici literatura clasică. În cadrul cercetării literaturii realist-socialiste, una dintre cele mai importante probleme care stau în fața noastră este aceea de a demonstra că realismul socialist e un produs organic al fiecărei țări și nu unul „importat”. Dorim să demonstrăm că realismul socialist a asimilat, a preluat tot ce-i mai bun în literatura și cultura națională a țării respective. Pregătim un studiu voluminos pe această temă, în care literaturii române îi va fi consacrat articolul lui Iuri Kojevnikov „Tradiția folclorică-satirică în creația lui Sadoveanu”. Autorul tinde să dovedească pe de o parte ce influență a avut admirabila satiră românească, în special aceea a lui Caragiale, asupra celor mai bune opere ale lui Sadoveanu, iar pe de altă parte — înruierea tradiției folclorice, care s-a adâncit în opera de maturitate a marelui prozator.

— Vă ocupați și de contribuția scriitorilor români la dezvoltarea realismului socialist?

— Evident. În cercetarea genezei realismului socialist ne străduim să reliefăm bogăția de izvoare a acestei metode de creație, să demonstrăm, după cum am mai spus, că realismul socialist reprezintă tot ce-i mai bun în cultura fiecărui popor, să subliniem particularitățile dezvoltării lui în fiecare țară. În ce privește contribuția scriitorilor români, în afară de scriitorii ca Alexandru Sahia, să zicem, care au mers pe un drum drept și au avut o dezvoltare lineară, încercăm să stabilim care a fost aportul unor scriitori cu o evoluție mai sinuoasă, cum e Camil Petrescu.

Ne dăm seama că este o sarcină dificilă, dar așa e munca științifică...

— Știm — și firește luăm act cu o mulțumire ușor de înțeles de faptul că literatura românească se bucură de aprecierea cititorilor sovietici.

— E puțin spus apreciere. Să adăugăm dragoste, interes sincer. Din acest motiv la noi se fac foarte multe traduceri, a apărut o antologie a poeziei românești, o culegere de nuvele, volume de versuri de Eminescu și Arghezi. Trebuie să știți că în ciuda tirajului destul de mare, poeziile lui Eminescu s-au epuizat imediat după apariție, și se vorbește acum de o reeditare. Ne străduim să venim în întâmpinarea acestui mare interes al publicului nostru și să-i prezentăm cât mai complet pe scriitorii pe care i-a îndrăgît cel mai mult. Sintem mindri că în unele privințe i-am întrecut chiar pe colegii noștri români. Astfel, la noi apare acum a doua monografie „Mihail Sadoveanu”, a lui Iuri Kojevnikov, în care autorul analizează toate etapele creației sadoveniene.

— În această ordine de idei, ce planuri de viitor are secția dumneavoastră?

— Pentru a-i apropia și mai mult, pentru a-i face și mai accesibili cititorilor noștri, ne propunem să ne ocupăm de problemele stilului scriitorilor din țările de democrație populară. De exemplu, pregătim acum un studiu despre stilul poeziei lui Eminescu. Lucrarea se încadrează într-un plan mai vast al Academiei de Științe a U.R.S.S. care intenționează să organizeze o amplă consfătuire consacrată problemelor de stil, la care vor lua parte cei mai mari savanți și specialiști.

În încheierea discuției noastre, N. I. Balașov, prieten și propagandist activ al literaturii române, a vorbit cu entuziasm despre impresiile de neuitat pe care i le-a lăsat vizita în România, despre frumusețea naturii, a construcțiilor noi și a monumentelor străvechi, dar, mai cu seamă, despre oamenii Patriei noastre.

— Plec cu hotărârea de a face și mai mult pentru popularizarea literaturii românești, pentru necontenita consolidare a relațiilor de prietenie dintre țările noastre — ne-a spus Nikolai Ivanovici Balașov.

Iulia Scutaru

BREVIAR

● Elizar Malțev, autorul romanului „Din toată inima”, a terminat recent un nou roman. Cartea este consacrată profundelor transformări care s-au petrecut în satul sovietic, după istoricaolenară din septembrie a C.C. al P.C.U.S.

● După un turneu de trei săptămâni în Polonia, unde a dat 15 spectacole, trupa de balet a Teatrului Mare s-a întors la Moscova.

— Anul acesta — a declarat maestrul de balet L. Lavrovski — un grup de balerini, alcătuit din 50 de persoane, va întreprinde un turneu în Danemarca și Norvegia, cu „Giselle” și „Chopiniana”. Anul viitor vom vizita, probabil, Republica Arabă Unită.

● Cu prilejul Decadei artei și literaturii ucrainene, editurile „Radianski pismennik” și „Molod” au scos de sub tipar romanele:

La Moscova s-a deschis zilele trecute Biblioteca științifică și tehnică a U.R.S.S. În clișeu: o sală de lectură a noii biblioteci.

CÎNTĂREȚI SOVIETICI PE SCENELE NOASTRE

Irina Arhipova

Prezența mezzosopranei Irina Arhipova în țara noastră a stîrnit un viu interes, datorită prestigiului artistic de care se bucură tinăra cîntăreață a Teatrului Mare din Moscova, datorită succeselor din ultima vreme (a fost partenera celebrului tenor italian Mario del Monaco în recentul său turneu în U.R.S.S.) și vertiginosului ascensiunii artistice care au impus-o pe plan internațional. Irina Arhipova și-a cultivat talentul muzical după ce a obținut diploma Institutului de arhitectură (1948), fapt care n-a împiedicat-o, însă, ca din 1955 — cînd a primit medalia de aur la Festivalul mondial al tineretului de la Varșovia — să urce cu repeziciune treptele consacării în arta lirico-dramatică.

Este o cîntăreață multilaterală, de o excepțională muzicalitate, cu o rară cultură a stilurilor și o vie inteligență artistică. Fără a urmări efecte superficiale, Irina Arhipova domină partiturile prin expresivitatea frazării muzicale, prin stăpînirea deplină a mijloacelor tehnice, cu glasul ei limpede, de o generoasă calitate.

Sobră, trufașă, necruțătoare, ascunzîndu-și cu dibăcie sentimentele de dragoste față de Radames, cîntăreața sovietică ne-a conturat-o pe Amneris cu o mare forță de sugestie.

Recitalul de la Ateneu ne-a completat apoi imaginea multipelelor calități ale artistei sovietice. Într-un repertoriu divers (Ceaikovski, Novikov, Bizet, Rahmaninov, Clinka etc.) pornind de la cîntecul popular rus și aria de concert pînă la paginile de operă și lied, Irina Arhipova a risipit în același timp gingășie, măreție, dramatism și efuziune lirică. Surprinzătoare, prin înțelegerea, autenticitatea, frazarea și dicțiunea,

nea ei, a sunat „Țara mea” de Aurel Gîrovanu, cîntată în românește și rusește. Aceasta a dovedit capacitatea artistică a Irinei Arhipova de a tălmăci cu convingere un repertoriu larg, mișcîndu-se cu suplețe și ușurință în cea mai diversă literatură muzicală. Baritonul Dan Iordăchescu i-a dat un concurs prețios, susținînd cu binecunoscuta-i muzicalitate și nobilă interpretare prima parte a recitalului, care a cuprins muzică de la preclasic (Carissimi) pînă la moderni (Paul Constantinescu). A fost o seară de artă adevărată, emoționantă, unde Irina Arhipova și-a dobîndit mulți admiratori, confirmînd încă o dată prestigiul mondial al școlii sovietice de canto.

Ivan Petrov

Zilele trecute l-am admirat pe cunoscutul bas al Teatrului Mare din Moscova în „Faust” de Gounod. Rolul lui Mefisto oferă interpretului suficiente posibilități de reliefare muzicală și actoricească, situîndu-se printre marile creații ale literaturii lirico-dramatice. De aceea, Ivan Petrov s-a simțit la largul lui și ne-a oferit o gamă variată de calități artistice.

În concepția lui Ivan Petrov, Mefisto nu e diavol, ci om. Cîntărețul sovietic a reușit să sublinieze umanismul personajului, să explice prietenia lui Faust cu el, să-l convingă pe spectator că între Mefisto din „Damnățiunea lui Faust”, cel din „Mefistofele” de Boito și eroul lui Gounod există certe deosebiri de interpretare. Viziunea realistă a lui Ivan Petrov ne-a emoționat, cîntărețul fiind dublat de un mare actor. Jocul său reținut, cu subtile sublinieri de mimică și cu o mare economie a mijloacelor de expresie, a dominat scena ori de cîte ori apărea. Dotat cu un fizic impresionant (clădit parcă anume pentru acest rol), cu un simț remarcabil al proporțiilor, Ivan Petrov a transmis publicului emoția deplină pe care el însuși o trăia.

În ce privește latura muzicală, oaspetele sovietic dispune de un glas generos, pătrunzător, de o neobișnuită forță. Cîntul lui Petrov este permanent subordonat conținutului dramatic, interpretul știind să reliefeze printr-o simplă schimbare de impostare vocală sensul unei fraze. Greu vom mai putea uita astfel celebra „Serenadă” din actul al treilea, care ne-a amintit de înaintașul său Feodor Șaliapin, fără însă a-i prelua accentele risului sarcastic unde Ivan Petrov a apărut mai reținut, mai sobru, mai convingător.

Distinsul oaspete — prezent săptămîna trecută și în „Don Bazilio” din „Bărbierul din Sevilla” — ne-a lăsat o amintire de neșters, spectacolele sale înscriindu-se printre cele mai de seamă evenimente artistice din ultimii ani.

Viorel Cosma

VEAC NOU

ORGAN AL CONSILIULUI GENERAL A.R.L.U.S.

Redacția și administrația: București, Str. Ion Călea, 5 telefon 13.03.10.

ABONAMENTE:

pe 3 luni, 10 lei; pe 6 luni, 20 lei; pe un an 40 lei.

Problemele
unei științe noi

Algebra spațiilor interstelare mai are de rezolvat multe necunoscute pentru asigurarea securității zborului primului cosmonaut. În stadiul actual al zborurilor cosmice, omul — ființă socială care a construit rachetele și sateliții redevine o ființă biologică proiectată pe o orbită cosmică. Căci se naște întrebarea: cum îl vor întâmpina stelele și meteoriții? Oare celulele corpului omenesc nu se vor dezagrega sau nu se vor înmulți nestăvilit sub influența radiației ionizante? Și acestea sînt numai două din multele întrebări pe care le ridică zborul omului spre alți aștri ai Universului.

Se știe că cel de al doilea satelit sovietic avea la bordul lui insecte, rozătoare mici, alge, ciuperci, bacterii și virusuri. După reîntoarcerea pe pămînt, aceste organisme vii sînt obiectul unor studii amănunțite privitoare la ritmul de înmulțire a celulelor, proceselor de fecundare și cele metabolice. Cele mai rezistente la radiațiile ionizante, la frigul interplanetar etc. se vor dovedi, desigur, microorganismele care suportă și pe Pămînt condiții foarte aspre. Astfel, unele bacterii nu pier nici la o temperatură de 120°, iar altele își păstrează, în stare uscată, viabilitatea timp de zece ani.

Dintre factorii care acționează în Cosmos, cele mai periculoase pentru viață sînt radiațiile. Nocivitatea lor se manifestă nu numai imediat, ci și în timp, producînd modificări ereditare de durată și mutații, în general, nocive.

În această ordine de idei trebuie să relevăm o seamă de considerente de ordin teoretic. Atunci cînd s-a pus întrebarea: pot factorii cosmici, ca radiațiile ionizante sau razele ultraviolete, să joace un rol hotărîtor în modificarea eredității, unii au răspuns negativ. După părerea lor, dat fiind că radiațiile cosmice nu fac parte din mediul obișnuit al organismelor vegetale și animale pămîntene, acestea nu le-ar putea asimila.

Dar experiențele întreprinse cu raze de mare energie asupra unor organisme terestre stau la baza unor concluzii foarte interesante în legătură cu acțiunea posibilă a radiațiilor cosmice asupra organismelor vii. Concluziile au fost, și în acest caz, divergente. Unii oameni de știință au presupus că intensificarea acțiunii radiațiilor asupra materiei vii ar putea avea drept consecințe zdruncinarea bazei ereditare a organismelor, ar putea favoriza apariția unei variabilități mai intense și diverse, inclusiv a unei variații utile. Dimpotrivă, alții afirmă că influența radiațiilor nu poate fi decît vătămătoare pentru organisme vii și variabilitatea ce s-ar naște astfel ar favoriza doar apariția unor caracteristici monstruoase în dezvoltarea organismelor. Într-adevăr, marea majoritate a experiențelor făcute pe *Drosophila* și pe colibacili au dovedit că mutațiile produse de radiații sînt vătămătoare organismului.

De aici, o concluzie practică pentru zborul omului în Cosmos: necesitatea proiectării integrale a organismului împotriva radiațiilor, prin toate mijloacele.

Alte modalități pentru protejarea omului vor trebui preluate de la presupusele vieți cosmice care dispun, prin irradieră, de mijloace de protecție eficiente. Și cu asta pătrundem într-una din marile enigme ale Universului: existența vieții pe alte planete. În ce condiții de viață trăiesc aceste ființe, dacă există cu adevărat? În orice caz în condiții de viață deosebite de cele de pe Pămînt, caracterizate de temperaturi foarte scăzute sau foarte înalte, de o foarte redusă umiditate etc. Totuși presupunerea că undeva au existat condiții mai prielnice, cel puțin pentru desfășurarea unor reacții chimice, nu este o utopie, de vreme ce unii meteoriți ca, de pildă, meteoritul „Cold Bokevald” descoperit nu de mult, conține substanțe organice complexe. Analiza chimică a prafului cosmic, inclusiv cel lunar, va arăta pe ce cale s-au sintetizat în Cosmos substanțele organice. Se va vedea atunci dacă viața a urmat, pretutindeni în Univers, aceeași căi de formare, dacă evoluția este divergentă sau convergentă. Surprizele nu pot fi excluse. Și e posibil să întîlnim în Cosmos manifestări vitale legate de o cutotul altă structură chimică decît aceea a materiei vii de pe pămînt.

Deocamdată, judecățile noastre sînt posibile numai prin analogie, iar valabilitatea lor va fi confirmată doar prin observația și experimentul direct. Pînă una-alta trebuie să ne mulțumim a presupune, prin analogie cu ceea ce observăm pe Pămînt, că corpurile vii din alte planete trebuie să beneficieze de un mediu intern foarte bine izolat, că trebuie să posede substanțe neutralizante față de acțiunea factorilor patogeni și un grad înalt de insensibilitate față de radiațiile nocive (de altfel și pe Pămînt există diferențe mari în ce privește sensibilitatea diverselor specii de bacterii față de radiații).

În afara celor amintite mai sus, trebuie să ținem cont și de alți factori, nu mai puțin importanți. S-a constatat că mărirea dozei de radiații în mediul inconjurător pînă la 150 r oră micșorează cu cel puțin trei ani durata mediei de viață, în timp ce posibilitatea apariției cancerului și leucemiei crește de șase ori, iar posibilitatea apariției de mutații patologice la urmași crește de cinci ori.

Savanții sovietici urmăresc cu multă perseverență crearea condițiilor necesare protejării depline a viitorilor cosmonauți. Ei resping cu hotărîre păreri ca acelea exprimate recent cu prilejul unei conferințe ținute la Geneva, după care zborul omului în Cosmos n-ar trebui amînat pînă la înlăturarea tuturor pericolelor care stau în fața asigurării depline a vieții cosmonautului, întrucît dacă, prin efectul radiațiilor, la 100 de milioane ar apărea un geniu, n-am avea motive de nemulțumire.

Cosmobiologia este o știință încă tînără, ale cărei ipoteze de lucru se bîzule, deocamdată în mare măsură, pe raționamente ipotetice, pe fantezia creatoare și pe analogia cu fenomene cunoscute pe Pămînt. Zborul omului în Cosmos este condiționat și de dezvoltarea viitoare a acestor ramuri științifice.

Ileana Mărculescu

Viitorii medici. (La Institutul de medicină din Aktiubinsk — R.S.S. Kazahă).

UN POEM
AL SĂNĂTĂȚII

„Ocrotirea sănătății în U.R.S.S.” se intitulează cel mai nou anuar statistic editat, zilele trecute, de către Direcția Centrală de Statistică. Ca orice lucrare de acest gen, anuarul folosește exclusiv limba cifrelor și datelor comparative, care, de regulă, se adresează unor cercuri de specialitate. Dar în acest anuar al sănătății publice cifrele înșiruite pe coloane sau ordonate în obișnuitele tabele statistice devin de la prima lectură adevărate valori de poem. Căci fiecare cifră oglindește grija permanentă pentru asigurarea unei optime condiții umane. Și grija aceasta emană de la o orînduire care prețuiește omul ca pe o supremă valoare. Stanțele acestui veritabil poem al sănătății vorbesc despre creșterea numerică a populației, despre scăderea necentenită a morbidității și mortalității, despre mărirea longevității. Și, bine înțeles, despre factorii care determină aceste binefaceri. Iată de ce paginile anuarului pot ispiti, ca orice lectură pasionantă, cele mai largi categorii de cititori. Izbitoare de la bun început este creșterea rapidă și continuă a populației sovietice. Ultima statistică țaristă arată că în 1913 Rusia număra aproape 160 milioane de locuitori. Astăzi, populația Uniunii Sovietice se ridică la peste 214 milioane. În ciuda uriașelor pierderi de vieți omenești, pricinuite de război, populația a crescut din 1939 și pînă astăzi cu 24.000.000 de oameni. Sporul natural al populației s-a ridicat, în U.R.S.S. la 30,2 la mie de locuitori, în timp ce în S.U.A. cifra respectivă a fost 18,1 iar în Anglia 7,6.

Radicala transformări economice și sociale intervenite în anii puterii sovietice, grija permanentă față de om manifestată de statul socialist, ca și principiile politicii sanitare sovietice diametral opuse „teoriilor” antisociale propagate în Occident, iată explicația firească a succeselor la care s-a ajuns în Uniunea Sovietică în domeniul ocrotirii sănătății și vieții omului.

Să lăsăm, însă, cifrele să vorbească! În 1913, la fiecare 1.000 de locuitori ai vechii Rusii, moartea seceră 30. Statistica actuală arată că indicele de mortalitate generală a populației sovietice a scăzut, în anul 1960, la 7,3 la mie. Desigur că rolul principal în scăderea mortalității îl joacă îmbunătățirea continuă a nivelului de trai și condițiilor de muncă. Dar nu mai puțin important este și rolul ansamblului de măsuri sanitare multilaterale prin care statul sovietic asigură nemijlocit sănătatea publică.

Pentru sănătate, cultură fizică și sport statul a cheltuit anul trecut cca 54 miliarde și jumătate de ruble — de două ori mai mult decît cheltuiuse în 1950, în aceleași scopuri. Orice cetățean sovietic se bucură de asistență medicală complet gratuită. (În Statele Unite o lehuză are de plătit pentru 6 zile de spitalizare la o maternitate 5-600 dolari, adică mai mult decît salariul mediu al unei lucrătoare pe cîteva luni).

Uniunea Sovietică este țara cu cel mai mare număr de medici din lume, dacă avem în vedere calculul pe cap de locuitor. Proporția este de 18 medici și 62 felceri la 10.000 de locuitori. O uriașă armată de medici, — aproape 408.000, din care 37.000 chirurși și 55.000 pediatri apără prin toate mijloacele sănătatea cetățenilor sovietici. (De notat că în Rusia pre-revoluționară, anul 1913, numărul total al medicilor era de 23.205).

Este interesant de remarcat că același fenomen s-a petrecut și în republicile sovietice asiatice. Un exemplu elocvent: în Republica Autonomă Daghestan n-a existat pînă în 1917 nici un singur chirurg. Astăzi sînt 120. Recent ei s-au întrunit într-un congres la Mahacikala pentru a dezbate, în prezența a numeroși oaspeți, chirurși de vază din Moscova, Leningrad, Tbilisi, Baku

etc., probleme de anesteziologie și chirurgia toracelui. La acest congres a expus un referat amplu despre dezvoltarea chirurgiei în Daghestan un medic care acum 17 ani făcea prima operație din cariera sa. Rașid Askerhanov — acesta e numele acestui chirurg — este astăzi o figură cunoscută a vieții medicale nu numai pe meleagurile sale natale. De la prima intervenție chirurgicală efectuată cu succes în 1943, Rașid Askerhanov a înscris zilele trecute la activul său cea de-a 10.000 operație.

Chirurgul Askerhanov și cei 119 colegi ai săi de specialitate fac parte dintr-un activ de peste 1500 medici și 5200 cadre sanitare medii care deservesc cele 220 așezăminte spitalicești și 818 ambulatorii răspîndite în republica nord caucaziană Daghestan.

În raport cu marea Uniune Sovietică, Daghestanul e un micocosmos; situația sanitară a unei mici republici autonome (în trecut, în periferia Rusiei țariste), este cu totul pilduitoare.

Cît despre întreaga țară sovietică, ea numără nu mai puțin de 26.000 de spitale și policlinici. Toate marile întreprinderi și șantiere de construcții au spitalele sau policlinicile lor proprii. Vasta rețea de așezăminte de ocrotire a sănătății cuprinde unități care îngrijesc omul începînd de la naștere și pînă la adînci bătrîneți. Scopul principal urmărit nu este numai simpla menținere a unui standard minimal de sănătate, ci ridicarea continuă a condiției sanitare — atenția fiind în primul rînd concentrată în direcția profilaxiei — pentru a se ajunge, în ultimă instanță, la prelungirea longevității. Durata medie a vieții a crescut de peste 2 ori, ajungînd, în 1958, la 68 de ani.

Pentru asigurarea cadrelor necesare unei rețele sanitare de proporții excepționale, Uniunea Sovietică și-a asigurat din vreme în învățămînt medical corespunzător. În comparație cu cele 16 facultăți de medicină ale Rusiei țariste și cu singurul ei așezămînt special de cercetări științifice: Institutul de medicină experimentală din Petersburg, în Uniunea Sovietică funcționează 80 de facultăți și institute medicale, precum și 493 școli medii sanitare.

Odată cu aparatul de învățămînt s-a dezvoltat foarte mult și aparatul de cercetări științifice. Astăzi există peste 300 institute de cercetări medicale (inclusiv filialele și secțiile respective) răspîndite în întreaga Uniune Sovietică.

Oricît de sumară ar fi această prezentare a tabloului ocrotirii sănătății în U.R.S.S., nu putem omite capitalul curei și odihnei, pentru care statul manifestă o grijă deosebită.

În 1959 în sanatoriile și casele de odihnă și-au petrecut concediile de odihnă sau de cură aproape 5.800.000 oameni ai muncii (față de 3.700.000 în anul 1950), iar în minunatele tabere de pionieri au fost trimiși aproape 3.300.000 copii. Și nu trebuie uitat că, din marelui număr de beneficiari ai excepționalelor condiții de cură și odihnă de anul trecut, peste 3 milioane și jumătate de salariați au beneficiat de gratuitate completă sau de o reducere de 70 la sută din tarifele respective.

Cine ar putea trece indiferent pe lingă asemenea cifre și procente, fără a simți, dincolo de valoarea lor statistică, fiorul visării poetice? Doar e vorba despre om și despre tot ce i poate împlini dorul de viață.

Ion Manu

Un acord fortissimo...

Actorul Gușcin în satul Letca Veche

Cele ce urmează s-au petrecut recent, pe unul din peronele Gării de Nord. Obişnuirii trenurilor și ai peronelelor sînt deprinși desigur, cu emoțiile inerente revederii cu cei dragi, cu exploziile de bucurie care însoțesc de obicei aceste revederi. Și totuși, în ziua aceea, mulți dintre călătorii care coborau din acceleratul de Cluj n-au putut să nu se oprească, măcar o clipă, lângă un grup sosit cu același tren, care se strînsese în jurul a doi oameni care, deși bărbați în toată firea, nu mai conțineau să se îmbrățișeze, să se sărute. O revedere ca multe altele, doi prieteni care nu s-au mai văzut de mult și-or fi spus mulți dintre călătorii, îndreptîndu-se apoi grăbiți spre ieșire. Dar, cunoscînd istoria acestei revederi, ei ar fi ajuns la cu totul altă părere.

barbă colilie, feciorii i-au crescut mari, sînt oameni în toată firea, fiecare la gospodăria lui.

— Ehe, și mai aduci aminte „tovarăș maior” cum a fost atunci, — încep să se depene amintirile în timp ce străbat odaia mică în care maiorul se odihnea după ziua obositoare de lucru, încăperea mai mare unde s-au înghesuit cu toții să sărbătorească Victoria, bătătura cu foi de tutun înșirate pe sfoară, lunca Glavaciocului unde visa de-atîtea ori la patrie, la Leningradul lui drag. Fostul maior zîmbește emoționat, dar protestează cu hotărîre: cere să i se spună simplu, pe nume, Vladimir.

Intr-adevăr, și satul și oamenii is alții. Se obișnuise să vadă fișile individuale de pămint arate cu calul și plugul. Acum, colecțiva își ară „moșia” cu tractoarele. Oamenii sînt și ei alții. Au privirea luminoasă, sînt

...Sfîrșit de aprilie, 1945. Pe șoseaua colbăită din Letca Veche, un sat ca multe altele din Vlașca, au prins să se ivească, stîrnind nori groși de praful, una după alta, unitățile motorizate ale unei divizii sovietice. Era o divizie de gardă, greu încercată pe frontul antihitlerist și trimisă să se refacă în liniștea acestui colț de țară, ale cărui lunci și vîlcele coboară lin spre Dunăre. Din mașina din frunte a coborît generalul iar, în urma lui, ofițerii de stat major. Le era greu să se înțeleagă cu oamenii care nu șiau rusește. Doar Vasile Ivănescu, învățătorul, o mai rupea puțin pe bulgărește. Și iată că din grupul ofițerilor cu fața brăzdată de oboseală și tunicile năclăite de sudoare, se desprinde un ofițer înalt, svelt, maiorul de gardă Vladimir Andreevici Gușcin, pe care învățătorul prinde parcă-parcă, să-l înțeleagă. Ostașii sovietici cereau să fie cartiruiți, rugau să li se dea apă de băut și de spălat.

Bucuroși că pot fi și ei cu ceva de folos celor care i-au ajutat să scape de urgia fascistă, sătenii din Letca i-au primit frățește pe ostași și i-au rugat să poștească în casele lor mici dar prietenoase, i-au ospătat pe loc, cu ce aveau atunci la îndemînă. Așa a început și prietenia dintre Vasile, învățătorul român și Vladimir, ofițerul sovietic. La 9 mai, cînd a capitulat Berlinul, au sărbătorit cu toții, nebuni de bucurie, sfîșind bolta cerului cu rachete multicolore cum nu mai văzuseră pînă atunci letcenii și închinînd paharele umplute vîrf cu vodcă iute, rusească, și vin dulceag, tare, romînesc, Ziua Victoriei. Apoi, după alte două luni, divizia sovietică s-a imbarcat din nou în mașini și, purtînd în inimii dragostea pentru plaiurile romînești, ostașii au pornit spre patrie, lăsînd în urmă prieteni pe care n-aveau să-i uite niciodată...

Au trecut ani de-atunci și iată-l din nou pe maiorul Gușcin străbătînd același drum ca atunci, în 1945. Ba nu, căci și locurile și oamenii s-au schimbat.

În pasnica „Pobedă” nu mai călătorește acum maiorul Vladimir, ci actorul Gușcin, care și-a reluat vechea îndeletnicire la Teatrul Pușkin din Leningrad. Ne vizitează țara cu prilejul Lunii prieteniei, cu alte cuvinte, se află în turneu și, înainte de a-și lua rămas bun de la România, a ținut să revadă oamenii și locurile pe care le-a îndrăgît atunci, în 1945, și a căror amintire o păstrează neștearsă. Clipele de atunci au rămas neșterse în minte și învățătorului Ivănescu, astăzi profesor la București. Cei doi prieteni discută emoționați, își reamintesc amănuntele primei întîlniri, descoperă mereu alte și alte locuri de care-i leagă amintiri dragi, comune.

În bătaia soarelui de toamnă, șoseaua, marginită de copaci ale căror frunze bat în culoarea aurului topit, străbate cu un fir colinele și vîlcelele. Pe șosea nu mai circulă mașini militare, ci camioane mari, pline vîrf cu belșugul recoltei acestui an.

— Da, Vladimir acum la noi e colectivă. Și-ai să mai vezi și altele care au să te bucure mult.

S-au apropiat de sat. Ochii fostului ostaș sovietic urmăresc emoționați peisajul. Iată, acolo, în pădure era cantonamentul. Iar aici, unde acum e sediul gospodăriei colective, se afla comandamentul. La răscruce, Vladimir tresare, după care începe să zîmbească și să-și lămurească tovarășul că la fel ca odinioară, se aștepta să dea aici peste „fata cu stegulețe”, sergentul cu plete aurii, care dirija circulația.

În sat s-au oprit la casa în care fusese cartiruit. Același casă țărănească, modestă, dar curată, de om gospodar, și totuși parcă alta. Omul a reparat-o, a vîrșit-o, a vopsit-o. S-a schimbat mult și gazda, Dumitru Cinghea, cu care nu mai sfîrșesc îmbrățișările. Dmitri! Dmitri! — izbucnește Vladimir și amînduroi le dau lacrimile. Bunul lui prieten are acum

O revedere emoționantă. Vladimir Andreevici Gușcin și Călina a lui moș Dumitru.

fericiți și iată, ce să fie asta, o școală nouă cu 7 clase, un dispensar! Și cînd te gîndești că în 1945 nu exista doctor în sat, că medicii sovietici erau aceia care acordau asistență medicală populației.

Fostul maior de gardă Vladimir Andreevici Gușcin, actualul actor la Teatrul Pușkin din Leningrad a vizitat acum, în 1960, satul Letca Veche, a revăzut locurile, oamenii dragi inimii lui. A străbătut același drum pe care-l străbătuse în urmă cu 15 ani, numai că și timpurile și lumea și viața însăși s-au arătat a fi cu totul altele. Doar amintirile, simțămintele, nu s-au schimbat, au rămas aceleași. De Letca Veche de astăzi au să-i reamintescă nu numai fotografiile pe care FED-ul pe care-l purta la gît abia prididea să le facă ci, mai cu seamă, cravata pionierască pe care i-au înnodat-o la gît pionierei satului, florile de cîmp, știuleții de porumb și vaza mică, țărănească, pe care Călina, femeia lui Dumitru, i-a dăruit-o ca amintire din țara romînească.

Erai nerăbdător, tovarășe Gușcin, să afli ce s-a mai petrecut în acești 15 ani în țara care te-a primit cu atîta ospitalitate, pe care ai îndrăgît-o atîta. Acum ai aflat. S-au schimbat multe, și la asta ai pus și domnia-ta umărul. Numai sufletul oamenilor nu s-a schimbat, ca și al d-tale de altfel. Iar cuvintele pe care le-ai rostit la despărțire și pe care poate nu chiar toți le-au înțeles prea bine, vor rămîne adînc săpate în inimile oamenilor, pentru că ele nu se pot uita, pentru că le-a rostit un prieten, un om sovietic. Le reproducem aici, îți reamintești, desigur, de ele: „Dacă toate întîlnirile pe care le-am avut în România, au constituit în ansamblul lor o simfonie, întîlnirea cu oamenii din Letca Veche, pe care i-am cunoscut în împrejurările dramatice ale războiului, și alături de care am închinat primul pahar pentru pace, sînt un acord fortissimo care a încheiat această simfonie, simfonia prieteniei”.

Al. Brătescu

Scenă din „Învierea” (Marcela Rusu și Geo Barton)

● „Învierea” pe scena Naționalului ●

Drama Katiușei Maslova

Ca să-și regăsească puritatea sufletească dintîi, Maslova are de străbătut un drum lung și anevoios. Uneori orbecăie, în plină beznă; alteori — prea rar — pare că o rază de soare palid vine să-i lumineze calea. Împlinirea și-o va găsi abia mai tîrziu. „Renașterea”, „învierea” ei sufletească nu se vor înfăptui decît la capătul acestui drum cînd, datorită conjuncturii revoluționare, va întîlni, în îndepărtata Siberie unde este trimisă să-și ispășească o vină imaginară — un grup de osîndiți politici, de revoluționari care-i vor dezvălui sensurile noi ale vieții.

Tolstoi a arătat, în portretele sale feminine, o marcată preferință pentru eroinele sincere, pure și spontane. În adolescență Katiușa a fost și sinceră și pură și spontană. Așa a cunoscut-o și a iubit-o Nehliudov. Așa a și rămas Katiușa, pînă la sfîrșit. Și cînd s-a dăruit iubirii sale, și cînd a suferit abandonul, și cînd a fost constrînsă să trăiască într-un mediu abject, și cînd a împărtășit viața din închisoare, atmosfera aceea îmbăcșită și trivială, exasperată de umilințe.

În „Învierea” Tolstoi a pictat cu un realism necruțător viața de mizerie a umiliților și obidiților, a țărănilor ruși, în genere. Și, în contrast izbitor cu aceasta, viața de huzur, de trîndăvie minată de prejudecăți de castă, a celor „aleși”, pe care-i zugrăvește cu ură și dispreț. Întreaga dramă din „Învierea” este o demascare a nedreptăților, a impurității, a exploatării claselor de jos. La un moment dat, Katiușa spune: „Obidiți mai e omul simplu, tare mai e obidit!”

Acest lucru am vrut, am încercat să-l redau interpretînd rolul Maslovei. Acest gînd m-a condus în greaua — dar cît de frumoasă muncă de compunere a rolului. Drama Maslovei, privită cu ochii noștri de azi, nu reprezintă cazul izolat al unei simple femei pe care o iubire neîmplinită și batjocorită o face să cadă în ghiarele prostituției. Pe Maslova n-o putem rupe de societatea în mrejele căreia s-a zbatut și care este principala vinovată de drama pe care avea s-o trăiască.

Nehliudov este, aparent, autorul moral al decăderii ei, cel care, seducînd-o și batjocorînd-o, o împinge pe panta des-

trării morale. Spunînd aparent, m-am gîndit bine la greutatea cuvîntului. Nehliudov este un produs tipic al aristocrației de la sfîrșitul veacului al XIX-lea. Concepția lui de viață este todată concepția de viață a aristocrației, care i-a dat naștere. Totuși, prin personajul lui Nehliudov, Tolstoi aruncă în obrazul potențailor de la guvern, al bisericii, judecătorilor, temnicierilor și tuturor uneltelor regimului autocrat, întreg protestul său, ura sa fierbinte — iar toate acestea fără ascunzișuri. Nehliudov, pe tot parcursul acțiunii, va fi cel care va demasca nu numai păcatul său, dar și societatea care a îngăduit ca Maslova să ajungă o prostituată, să trăiască în afara vieții.

Dramatizarea lui Nemirovici-Dancenko după romanul lui Tolstoi nu a urmărit, de asemenea, reabilitarea unei prostituate prin forța iubirii. Nehliudov, căutînd să obțină iertarea Maslovei, nu este minat doar de sentimentul iubirii, ci de nevoia imperioasă de a repara o injustiție socială în primul rînd.

Punîndu-i față în față pe cei doi eroi ai „Învierii”, regizorul Vlad Mugur a căutat să scoată în evidență latura socială, de clasă, a dramei Maslovei, reușind, după părerea mea, să dea spectacolului caracterul de critică severă și necruțătoare a societății capitaliste. Așa se face că, în viziunea regizorului, aristocrația ne apare ca o prezență puternică, ca un factor determinant în dezlănțuirea dramei de mai tîrziu. Maslova nu putea avea alt destin în societatea în care a văzut lumina zilei. Prea slabă, ea nu s-a putut împotrivi acelei „ordini” care o condamnase încă din fașă. Mai tîrziu, mult mai tîrziu a intuit, cu acel rar instinct al omului simplu și umil, diferența de clasă dintre ea și Nehliudov. Iar și mai tîrziu, a putut vedea cît de inumane, de bestiale sînt prejudecățile, cu forță de lege, ale societății capitaliste.

După părerea mea deoi — și aceasta am căutat să redau în rolul pe care am fericită să-l interpretez — Maslova nu trăiește numai o dramă psihologică, ci și una socială. Iar drama ei are o forță exemplară.

Marcela Rusu

Un obiect de învățămînt generalizat: predarea legilor frumosului

Cred că ați văzut într-un recent jurnal cinematografic de actualități, ultimele modele de pălării purtate de eleganțele Occidentului: că erau monstruoase nu mi se pare grav. Mai important era că fiecare model — într-o strînsă complicitate cu cel care-l precedea — urmărea o cită mai deplină afirmare a unității. Cu cită pălăriile purtate erau mai urite și se apropiau de monstruos, cu atît se observa o mulțumire mai mare în fărîmele de zîmbet ale manechinelor. Cu toate, pare-se, ascultau și se supuneau la obligația apăsătoare a unității — și asta îmi apărea pe deplin simbolic. Tot așa un „pictor” — în plină stradă, sub ochii curioșilor — părea cuprîns de o furie dementă, ceea ce iar nu ar fi prea grav — în acoperirea pinzei din fața sa, cu pete mari de cerneală. El părea că ascultă unei imense obligații interioare de a distruge tot ce e inteligibil, armonios. Și asta era, de acum, deosebit de grav. Cu cită se aglomerau mai multe pete pe „tablou” — cu atît era mai „inspirat” în furia sa.

Dimpotrivă — și acest „dimpotrivă” în acest caz e foarte plăcut de folosit în scris, pentru că e un cuvînt simplu, care te aduce deodată în soare, în aer curat — dimpotrivă, pentru cei care urmăresc cu dragoste viața sovietică — frumosul, armoniosul sînt obligatorii, necesități vitale, asaltînd pe un front larg, domenii dintre cele mai diferite, pentru multilaterală victorie a esteticului comunist. Se dezbate casele, arhitectura lor, mobila lor, se dezbate moda tineretului, se discută frumusețea uneltelor mari și mici, se dezbate atitudinea tînărului față de logodnică sa, poeziile, nuvelele, lumina și culorile halelor industriale — toate supuse aceleiași mari probleme sociale: corespunde frumosului? corespunde comunismului?

Dacă au apărut cîteva glasuri afirmînd primatul tehnicii, scăderea prestigiului artei, victoria „fizicienilor” asupra „liricilor” în veacul sputnicilor, replica imensei majorități a celor care au participat la această dezbateră cloacitoare a fost în sprijinul formulei poetice a lui Ehrenburg: „Vom duce și o ramură de liliac în lună!” Oamenii au votat astfel pentru poezie, o ramură de liliac a impresionat sensibilitatea socială și a convins, în omenia și frumusețea ei.

Dar la multul acesta sentimental, ca să ne exprimăm așa, la spontaneitatea și ekanul firesc cu care oamenii sovietici dezbate frumosul, trebuie să adăugăm și o altă perspectivă a problemei: baza științifică. Statul sovietic e promotorul unei educații estetice sistematice, organizate. Cultivarea frumosului e o sarcină de stat. O hotărîre recentă — considerată ca un eveniment cultural de amploare — vine să ne dea o măsură mai exactă asupra seriozității cu care se lucrează la instaurarea continuă a esteticii în viața societății sovietice. Începînd din acest an, cursul de estetică a fost introdus, facultativ, în toate facultățile, și nu e vorba de un curs sumar, de cîteva cunoștințe generale; sînt 32 de lecții urmărind problemele esențiale: obiectul și sarcinile esteticii marxist-leniniste, categoriile estetice de bază, locul și rolul artei în societate, arta ca reflectare specifică a realității, realismul socialist etc. (De asemenea, argument la aceeași operație plină de seriozitate: pentru realizarea acestei hotărîri s-au luat măsurile necesare în vederea asigurării numărului cadrelor didactice, atît pe linia ridicării calificării lor,

prin cicluri de seminarii la Universitatea „Lomonosov”, cit și prin mărirea numărului de locuri în facultățile de filozofie).

Nu va împieta însă, cumva, această pregătire estetică — pregătirea de specialitate, care, după cum se știe, și după cum recunoaște și Occidentul, în Uniunea Sovietică e la un nivel inegalabil în lume? Experiența anului trecut — cînd cursul de estetică a fost introdus, facultativ, la un număr limitat de institute — arată că nu. Studenții au manifestat un puternic interes, la Universitatea de stat din Ural, în inima industriei metalurgice, pentru cursul de estetică. El a fost urmărit cu pasiune de viitorii ingineri ai metalului, completat cu discuții ample despre spectacolele din Sverdlovsk, cu vizite la atelierele pictorilor, în cadrul cărora s-a discutat îndelung despre creația artistică. La Institutul politehnic din Stalino — în Donbass-ul minier — s-au creat, în afara cursului de estetică, desigur, lectorate studențești pentru muzică, literatură și pictură. Cei „de la muzică” — oameni care vor coborî curînd în mine, în adîncul pămîntului — au montat o operă, cu toată dezinvoltura. Într-o discuție generală, a întregului institut, pe teme estetice, cei cîțiva susținători ai primatului tehnicii, „fizicienii” cum au fost numiți, au rămas cu totul izolați, în timp ce „liricii” Institutului politehnic, cucereau o victorie deplină.

Este evident că astfel, prin introducerea esteticii în întregul învățămînt superior — iar Ministerul învățămîntului din R.S.F.S.R. a dat un decret prin care cere obligativitatea acestui curs — se urmărește o sensibilizare superioară pe plan spiritual, a mii și mii de viitori specialiști în toate domeniile tehnicii. Se tinde ca acei care înalță o hidrocentrală gigantică să știe totodată în ce constă specificul imaginii artistice, oamenii care calculează parametrii mișcărilor cosmice — să înțeleagă și să simtă forța simfoniei a VII-a de Beethoven, cei care manipulează ultra complicatele sincrofazotroane pentru dezintegrarea atomului — să cunoască și să creadă în superioritatea lui Levinson asupra eroilor literaturii burgheze decadente. Nimic din ce e artistic, frumos și omenesc să nu le fie străin. Educația estetică în concepția sovietică — e în fond o educație a sentimentelor; cu tenacitatea cu care se lucrează la trimiterea omului și a ramurei sale de liliac în Cosmos, se muncește — pe toate planurile — la desăvîrșirea acestui om puternic, cult, de vibrație sufletească profundă, constructorul comunismului.

Radu Cosașu

Noile misiuni ale intelectualității tehnice

Noțiunea de intelectualitate tehnică definește în genere partea din intelectualitatea sovietică a căreia îi revine misiunea de a asigura, conform cu sarcinile construcției comuniste, organizarea procesului de producție a bunurilor materiale, perfecționarea lui, precum și conducerea tehnică, administrativă și gospodărească a diverselor ramuri industriale. Activitatea cadrelor tehnico-ingineresti este indisolubil legată de funcționarea normală a industriei moderne, a organizațiilor de construcții, de transport și agricole.

Directivele Congresului al XXI-lea al P.C.U.S. privitoare la crearea bazei tehnico-materiale a societății comuniste implică rezolvarea multor probleme tehnice importante, referitoare la automatizarea producției, electricizarea continuă a țării, folosirea unor noi izvoare de energie etc. Toate acestea arată că în fața inginerului sovietic se află sarcini fără egal în trecut.

Crearea bazei tehnico-materiale a comunismului presupune folosirea unor mijloace de producție cu o mare forță, viteză, presiuni și temperaturi uriașe, intrucît numai mijloacele de muncă cu parametri înalți asigură eficiența tehnico-economică. De aceea, turnele cu un volum de peste 2.000 m.c., stațiunile electrice cu o putere de 1,5 milioane de kW., uzinele metalurgice cu o producție de laminate de pină la 2 milioane tone sînt construcții tipice pentru stadiul actual de dezvoltare a economiei sovietice.

În același timp au loc prefaceri fundamentale în tehnologia producției. Procesele tehnologice se automatizează, se folosesc pe scară largă noi izvoare de energie și noi materiale.

În felul acesta, complexitatea producției materiale și dezvoltarea caracterului producției sociale, impun cu necesitate participarea nemijlocită a intelectualității tehnice la organizarea, perfecționarea și conducerea proceselor de producție. În a-

celași timp, intelectualitatea tehnică trebuie să dovedească o mare capacitate organizatorică și un larg orizont tehnico-economic, să înțeleagă profund legile dezvoltării sociale.

Prin urmare, trăsătura de bază și cea mai caracteristică a transformărilor ce au loc în activitatea intelectualității tehnice sovietice este lărgirea orizontului ei, mai ales pe baza sporirii volumului activității de cercetare, de raționalizare și de proiectare. Conținutul de bază al funcțiilor cadrelor tehnice ingineresti este, în primul rînd, controlul asupra folosirii mijloacelor de muncă; analiza tehnico-economică a activității întreprinderilor; raționalizarea și perfecționarea tehnologiei în vederea automatizării complexe și a ridicării eficienței tehnico-economice a producției.

Schimbarea caracterului activității ingineresti este legată și de rezolvarea unei tradiții relevate de plenara din iunie 1959 a C.C. al P.C.U.S.

La această plenară, tovarășul Hrușciiov a spus: „Ne găsim, s-ar părea, într-o situație fără ieșire. Abia am realizat o mașină și n-am izbutit încă s-o introducem în producție că savanții și inovatorii au creat o mașină mai perfecționată, care o înlocuiește pe cea precedentă”. În continuare, N. S. Hrușciiov a arătat că, în comunism, noile utilaje vor servi efectiv mai puțin de 5 ani.

Plenara din iunie 1959 a C.C. al P.C.U.S. a trasat căile practice de evitare a acestor greutăți, datorate rapidei uzuri morale a mijloacelor de muncă. Principala cale este concentrarea forțelor ingineresti direct în sfera producției materiale, adică acolo unde se realizează contactul nemijlocit al mijloacelor de producție cu condițiile materiale de funcționare, acolo unde se văd părțile slabe ale unei mașini și în același timp se definește direcția perfecționării ei.

În multe întreprinderi mari din U.R.S.S. există astăzi birouri speciale pentru tehnica și tehnologia de perspectivă, care construiesc mașinile zilei de mîine. În aceste puternice unități de proiectare, munca creatoare ocupă un număr mare din inginerii cei mai calificați. Birourile tehnologice sînt chemate să asigure salturile peste anumite etape de dezvoltare a tehnicii, evitînd stadiile intermediare. Ceea ce accentuează caracterul științific al producției și, drept urmare, sporește mereu volumul cercetărilor științifice în activitatea intelectualității tehnice sovietice.

Consolidarea secțiilor de proiectări și construcții tehnologice din întreprinderi presupune, într-o serie de cazuri, crearea unor institute științifice în uzine. Organizarea unor asemenea institute rezolvă radical și una din contradicțiile cele mai tipice, care rezultă din împrejurarea că în timp ce institutul de cercetare științifică propune o mașină nouă, producătorii nemijlociți, ocupați cu îndeplinirea sarcinilor de plan, se împotrivesc adesea schimbării procesului tehnologic. Noua formă de organizare a muncii de cercetare științifică poate rezolva cu succes această contradicție.

Prin urmare, ridicarea nivelului tehnic al producției cere concentrarea forțelor intelectualității tehnico-ingineresti în cîmpul producției materiale nemijlocite. Caracterul nou al activității inginerului-constructor al comunismului impune necesitatea ridicării considerabile a rolului științelor generale ingineresti, precum și folosirea și studierea în practica inginerescă a noilor tipuri de mașini, de mare randament economic.

Ing. S. Comisioner

Corneliu Baba
Văzut de Kukrinikof

Corneliu Baba la Academia de Arte a U.R.S.S.

Maestrul Corneliu Baba este o cunoștință mai veche a publicului sovietic. La expoziția de pictură a țărilor socialiste, deschisă acum doi ani la Moscova, binecunoscutele lui pinze „Odihnă pe cîmp” și „Țărani”, s-au bucurat de aprecierea unanimă a vizitatorilor. Specialiștii i-au consacrat lui Corneliu Baba studii documentate, colegii lui sovietici, s-au interesat îndeaproape de creația lui, acordîndu-i o înaltă prețuire.

Și ca o supremă recunoaștere a vigurosului său talent, dar și a întregii noastre arte a penelului, recent, Academia de Arte a U.R.S.S. l-a primit, pe Corneliu Baba, în rîndurile ei, ca membru de onoare. Joi, 20 octombrie, în cadrul unei adunări festive, din împuțnăcirea prezidiului Academiei, A. A. Epișev, ambasadorul Uniunii Sovietice la București, i-a înminat diploma de membru de onoare al acestui înalt for de artă.

Așadar, de acum înainte, printre membrii străvechii și ilustrei instituții sovietice va figura și numele unui român. Este astfel cinstită măiestria lui Corneliu Baba, unul dintre cei mai de seamă reprezentanți ai picturii rominești, și prin ea dragostea de frumos a poporului nostru.

Debut... Katia Maximova, elevă a Galinei Ulanova, în rolul Gisellei.

LA MOSCOVA, prezențe românești

De la Tolstoi și pînă astăzi, mulți scriitori ne-au purtat pe străzile Moscovei. Reviste, ziare și albume ne-au familiarizat cu multe din imaginile cele mai semnificative ale marii capitale. Kremlinul, Piața Roșie, Universitatea Lomonosov, Bolșoi Teatr ne sînt tot atît de cunoscute vizual ca Piața Victoriei, Universitatea „C. I. Parhon” și Teatrul Comedia din București.

Ne-am simțit așa dar dintr-odată ca la noi acasă. Dădeam din cap afirmativ, salutînd parcă, atunci cînd recunoșteam turnul Spasski, Piața catedralelor din Kremlin, Biserica Vasili Blajenii, Galeriile Tretiakov...

Făcusem cu trenul două nopți și aproape două zile și iată-ne, peste depărtări necunoscute, într-un loc știut în care parcă am fi trăit un timp.

Mai tîrziu cînd ne-am întîlnit și am cunoscut oameni, impresia aceea de căldură prietenească a devenit și mai puternică. Am avut sentimentul că am venit în Moscova pentru a nu știu cîta oară, deși o vedeam pentru prima dată, și că oamenii pe care îi vedeam acum întii sînt niște vechi prieteni cu care doar nu ne-am întîlnit cam demult.

Deseori mi se părea că iau parte la o întîlnire organizată care să illustreze prietenia romino-sovietică și că unele din manifestările la care am fost de față erau o mărturie firească a acestei prietenii.

De-abia sosisem și, în seara de 1 octombrie, am fost invitați la deschiderea activității noii Case a scriitorilor, frumoasă și modernă clădire, ridicată de Fondul literar. Am intrat mai întii într-un hol luxos, apoi am urcat în micile saloane de sus. Acolo, mulțime de prieteni vechi și noi; adică Andronikov, Elena Romanova, publicistul Zaharcenko și doi poeți tineri, grozav de simpatici, anume sosiți din Leningrad: Dudin și Orlov. Este printre cei de față și văduva lui Alexei Tolstoi, și un pictor islandez, și un scriitor american. Sîntem și noi, delegația de scriitori romini.

Suim într-o frumoasă și spațioasă sală de conferințe, cu vreo 800 de locuri, plină de scriitori și familiile lor, pînă la ultimul loc.

Nici în această lume nu ne-am simțit străini sau cumva, stingheriți. Sîntem primiți în prezidiu, recomandați. Numele nostru răsună, acolo, departe, rostii cu prietenie și dragoste. Oamenii, toți ne-au acceptat cu bucurie. Aurel Mihale aduce salut scriitorilor romini. Țara noastră e astfel prezentă acolo.

Dar, în cursul programului, prezența aceasta se transformă într-o adevărată manifestare... românească. Căci scriitorul Andronikov, vicepreședinte al Asociației de prietenie sovieto-romine, bun prieten al nostru, scriitor mult apreciat și iubit de publicul din Moscova, începe prin a anunța un program artistic, executat exclusiv de artiști romini.

După cum se știe, Teatrul de operă și balet din București se afla la Moscova, și Uniunea Scriitorilor Sovietici se folosise de prilej pentru a da înăbugurării Casei un caracter de prietenescă colaborare romino-sovietică.

Mihai Arnăutu se bucură de mare succes, Mircea Buciu face să răsune acolo melodia neaoșă de folclor, Maria Crișan cîntă fragmente din opere universale, încîntînd cu coloratura glasului ei cald, iar Elena Cernei entuziasmează, pur și simplu, sala.

A fost un mare succes. Mulțumirile aduse de Andronikov au fost ascoperite de aplauzele ritmate ale ascultătorilor.

Noi, delegația de scriitori nu contribuim cu nimic. Dar ne-am simțit totuși foarte mîndri. Eu, cel puțin, parcă aș fi avut vocea lui Arnăutu.

Peste cîteva zile, vizitam Ermita-

jul cu celebrele-i galerii de artă universală. Admirasem excepționala sală Rubens, două minunate madone de Leonardo da Vinci, pinzele lui Rembrandt, Tițian, Van Dyk, cînd am coborît spre sălile de la parter cu arta egipteană. Tocmai dădeam să intru cînd, pe culoarul larg zăresc mai departe steagul românesc. O întîlnire cu țara. Fața mi s-a luminat de-un zîmbet. Ce poate să fie? Dincolo de un panou era expoziția de sculptură românească. Tot ce era expus, imi era cunoscut din expoziția de-acum cîteva luni, de la Casa Științei. Am mers totuși în zig-zag printre statui ca printre portretele unor buni prieteni. După emoțiile și impresiile de la etaj, ele totuși rezistau.

Nu eram singurul. Și mulți alți vizitatori cîsteau plastica noastră. Am observat mai mulți tineri care cercetau lucrările cu mare atenție și, după ce se învîrteau în jurul lor, citeau inscripția cu numele autorului și tematica respectivă, după care își luau note cu multă atenție într-un carnetel. Studenți?! Reporteri?! Nu știu. Și flatat de acest omagiu, și aici, ca un transformist, m-am simțit puțin Baraschi sau Medrea, fără ca tinerii cu carnetelul să știe... Gloria este doar de multe ori o chestie de autosugestie!

A fost a doua întîlnire cu țara, de data asta, la Leningrad.

Eram în Leningrad de două zile. Nu știam cum să folosim timpul mai bine pentru a vedea cit mai mult din acest oraș minune, — unul dintre cele mai frumoase orașe din lume. Seara cădeam de oboseală. Luminele feerice de pe Nevski Prospekt ne ademeneau totuși pînă la epuizare.

Iată că, în timpul mesei, primim vestea că în după amiază acelei zile, sîntem invitații scriitorului Kapița, primul secretar al Uniunii Scriitorilor din Leningrad, la casa de creație și odihnă din apropiere, de la Komarovo.

În program era vizitarea singurătății de la Razliv unde-și avusese coliba de refugiu, Lenin. Doar Razliv e în drumul spre Komarovo.

Ce drum minunat! O feerie aurie de toamnă, cu mici flăcări roșii, cu mici luminări galbene, cu lumină arămie plutind în aer, ca o culoare irizată, ireală. Tînăra pădure de mesteceni de-o parte și de alta. Uneori în stînga un luminiiș prin care se zărea fața cenușie ca de oțel topit a mării Baltice, iar mai departe, ca o păreră doar, catedrala din Kronstadt, printr-o ceață de azur pulverizat.

Acolo, undeva, la dreapta, pe-un drum lăturalnic am găsit, într-o grădină liniștită, casa de creație și pe Kapița care ne aștepta.

Stringeri de mină, îmbrățișări. Kapița fusese în București, pe unii dintre noi ne cunoștea, și se împrietenise cu alți confrăți de-ai noștri. Vizitam casa, schimbăm amintiri. Numele lui Beniuc, al Mariei Banuș, sînt rostite de scriitorii sovietici, ca niște nume de vechi tovarăși.

O gustare copioasă, vodcă, coniac și vin încălzesc și mai mult atmosfera, dacă mai era nevoie.

Ne-am despărțit cu melancolie. Mîini fluturate, cuvinte de salut aruncate pînă ce nu ne-am mai văzut.

Tăceam. Pădurea, aceeași, trecea îndărăt, dar cu luminile frunzelor galbene, stînsse, Parada cea mare a apu-

sului, retragerca cu torțe a soarelui, luase sfîrșit.

Încă o întîlnire prietenească.

7 octombrie: Sîntem la Moscova în palatul în care își are sediul Asociația de prietenie sovieto-romină. E o casă de mari proporții, originală, într-un stil ce se apropie de cel maur.

De la intrare, toată lumea vorbea românește. Nu am mai știut care-i sovietic și care-i român. Doar politețea de gazdă îi deosebea pe cei dinții. Lume multă, de toate vîrstele prin toate cele trei-patru saloane, care de care mai fastuoase. Undeva, într-un colț al holului, un patefon cînta muzică românească, ceea ce caracteriza și mai mult atmosfera. În fund, lingă salonul mare unde avea să se desfășoare ședința oficială de deschidere a Lunii prieteniei romino-sovietice, personalitățile ce aveau să formeze prezidiul ne-au luat între ele, și pe grupe, am început discuții prietenești.

Animăția străzilor din Moscova

Activitatea A.R.L.U.S.-ului și manifestările pe care le organizează în toată țara fac obiectul celor mai multe convorbiri. Am impresia că numărul rominilor a crescut simțitor. E într-adevăr Trenul prieteniei care a adus și sport frățesc, asistența.

Iar ne întîlnisem cu țara și prietenii ei.

10 octombrie: Vizităm uzina de rulmenți din Moscova. O uzină cu mii de muncitori, deținători ai steagului de producție pe Uniune, de 140 de luni, fără nici un gol. Aproape 12 ani!

Tovarășul Karpov, un om blond, de vre-o 45 de ani, cu chip ușor bronzat, cu profilul voluntar și vorba exactă, ne dă explicații.

Aflăm astfel că uzina este membru colectiv al Asociației de prietenie sovieto-romine. Asta ne spune mult. Începem a asculta cu altă dispoziție. E doar vorba de o uzină prietenă, care, oarecum, este puțin și a noastră. Zecile de mii de muncitori vrednici de aici, cu ingineri, cu maiștri, știu de țara noastră, sînt prietenii ei.

Dar iată că începem vizitarea uzinei. Treccm repede printr-un culoar nesfîrșit, poate de doi kilometri. Mergem cu pași mari, grăbiți ca să ne ținem de tov. Karpov. Ochiul nostru căută curioși în dreapta și în stînga.

De-odată Eugen Barbu se oprește. A zărit o cunoștință: pe un panou, recunoaște fotografia terenului de sport Dinamo. Apoi vederi din București, de pe litoral: Eforia, Mamaia...

Iarăși întîlnire cu țara, într-o uzină la 2.500 kilometri de graniță.

Spuneam eu că ne șimțim ca la noi. Și ne-am mai întîlnit cu țara și cu prietenii de-ai ei.

11 octombrie: Veste că Boris Polevoi ne-a invitat la dejun. Am amînat pentru după amiază înregistrările la radio, și la ora fixată, adică la două și jumătate, am fost în sufrageria Casei scriitorilor.

Masa prietenească era aranjată și de departe am zărit chipul simpatic al gazdei noastre.

E greu de spus prin vorbe ce a fost! Imbrățișări, exclamații, voieșie! Toți ne cunoșteam bine, aveam bune amintiri comune și nu ne văzusem de mult.

A fost o masă ca în povești, ca într-o nuvelă a maestrului Sadoveanu sau ca în amintirile lui Calistrat Hogaș.

Parcă nici nu mai era nevoie de interpret. Vorbeau ochii, lumina lor, bucuria feței, în limbajul lor internațional. Aduc de la această masă știrea

inedită că scriitorii sovietici pregătesc o carte în care vor aduna impresiile lor din țara noastră. Eu n-am uitat nici azi una din ele, scrisă de Boris Polevoi acum vreo cinci ani. Vorbea în ea de-o primire cu călăreți pe cai cu coamele împletite, cu cordeluțe, pe undeva, într-un sat din Ardeal, și despre un mijlocăș care-l tot pîndea să-l întrebe dacă să intre sau nu în colectivă.

Cu greu ne-am despărțit. Dar trebuia, căci amînasem înregistrările la radio. Atunci, acolo ne întîlnisem doar cu un singur om. Dar el este un mare scriitor, cu mult suflet și cu multă înțelegere, care ne iubeste fără margini, și de-aceia parcă ne întîlnisem cu poporul sovietic.

Cum va arăta orașul viitorului?

Impreunare de cuvinte în aparență paradoxală: arhitectură și lirism. Oare arhitectura nu mînuiește volume și proporții, nu se bizuie pe calcule exacte? Atunci de unde pînă unde lirismul?

Să ne gîndim, însă, că fiecare clădire nouă, fiecare cartier nou, fiecare oraș nou e de fapt un vis întruchipat în beton și marmoră. Visul unei generații. Visul unei societăți. Pe măsura celor ce visează, a năzuințelor și concepțiilor lor, e și întruchiparea.

Aceste gînduri mi-au fost sugerate de o pasionantă discuție care se desfășoară de o bună bucată de vreme în paginile ziarului „Komsomolskaia Pravda” pe tema: „Cum va arăta orașul viitorului?”

Care a fost punctul de pornire al discuției? Într-unul din numerele apărute în luna februarie, ziarul a publicat un amplu reportaj despre cutezătorul proiect al unui grup de studenți de la Institutul de arhitectură din Moscova: un oraș al viitorului. Komsomolskul anului 1960. Studenții Alioșa Gutnov, Andrei Baburov, Liolia Suhanova, Zoia Haritonova întocmiseră în orele lor libere, cu entuziasmul unei tinereți care nu cunoaște limite pentru vise și înfăptuiri, proiectul unui oraș al comunismului, unui oraș în care omul să trăiască după legile frumosului. În noul oraș, conceput pentru două sute de mii de locuitori, ar urma să fie multă lumină și verdeață, blocuri cu locuințe confortabile și spațioase, felurite cluburi după gusturi și specialități, restaurante și magazine mari și elegante, numeroase școli-internat, sanatorii, stadioane. Centrul orașului ar urma să fie consacrat în exclusivitate pietonilor, autostrăzile oprindu-se la linia de centură. Căci autorii proiectului au pornit de la ideea că omului modern, după orele de muncă în uzine și instituții, mersul pe jos, în aer liber, îi este din ce în ce mai necesar. Transportul colectiv în centrul orașului — pentru cei foarte grăbiți — ar urma să se facă cu ajutorul așa numitului „metrou aerian” — un soi de funicular.

Acest proiect — rod nu numai al entuziasmului tineresc, ci și al unei surprinzător de mature gîndiri arhitectonice — a găsit de îndată un larg ecou în opinia publică sovietică. În același număr de ziar vicepreședintele Academiei de construcție și arhitectură a U.R.S.S., A. V. Vlasov, declara: „Sprijin cu căldură inițiativa grupului de studenți care au creat un proiect foarte interesant. În acest proiect sînt multe propuneri care merită un studiu și o dezvoltare aprofundată”. Iar directorul Institutului de teorie și istorie a arhitecturii și tehnicii constructive, K. A. Ivanov, scria gazetei: „Pentru acest proiect este caracteristică o abordare matură, științifică a problemelor, care va aduce multe lucruri noi în practica noastră arhitectonică. Autorii au luat în seamă nu numai condițiile reale ale prezentului, ci și exigențele viitorului. Este necesar ca, la terminarea institutului, să li se dea posibilitatea de a-și traduce în practică ideea”.

Pornind de la povestea acestui proiect al unui grup de tineri entuziaști, „Komsomolskaia” a desfășurat apoi o amplă dezbateră, la care au luat parte zeci de cititori — arhitecți, ingineri, hidrologi, geologi sau, pur și simplu, oameni de alte specialități — dar care s-au simțit de îndată direct interesați în problema arzătoare și complexă a aspectului noilor orașe. Unii dintre cititori, în scrisorile adresate redacției, nu s-au mulțumit cu păreri și propuneri, ei s-au declarat gata să pornească la construirea Komsomolskului deceniului al șaptelea. L. Iziciova și R. Koșkina din Școara-Ola au trimis următoarea scrisoare emoționantă: „Am terminat institutul pedagogic, dar sîntem gata să plecăm pe șantierul noului oraș. Vom începe de la temelie pentru ca mai tirziu să putem povesti elevilor noștri cum s-a construit

școala în care vor învăța, cum s-au înălțat casele în care vor locui”. Iar marinarul A. Liniușkin din flota Oceanului Pacific, scria: „Aș vrea foarte mult ca orașul viitorului să se numească altfel, de pildă Farul Păcii. Iar pe cea mai înaltă culme a noului oraș să fie ridicat un adevărat far, împodobit cu porumbelul păcii”.

Dar ideea grupului de studenți n-a rămas un simplu vis înscris migălos pe foaia de calc. După cum a comunicat redacției directorul Institutului unional de proiectare a orașelor, I. A. Air-Babamian, în numeroase locuri ale Uniunii Sovietice se înalță în prezent noi orașe — Nijnekansk, Taișet și

...Iată, deci, arhitectura lirică. Nu e vorba de un lirism contemplativ, steril, ci de lirismul activ al transformării visului în viață. Este, în fond, lirismul oamenilor pentru care viitorul începe din ce în ce mai mult să coincidă cu prezentul.

Tiberiu Mitoiu

Betonista

Foto: Max Alpert

UN COLHOZ IN ANUL 1960

După o călătorie cu avionul „Tu-104” pe ruta Moscova-Leningrad-Kiev, iată-ne în acceleratul Kiev-Odesa, de unde urma să pornim spre colhozul din satul Răsăritul pe care-l curose încă din anul 1948.

Viteza de circa 60 km pe oră a trenului mi se pare cu totul neînsemnată, față de viteza fantastică de aproape 900 km pe oră a avionului. Călătoria cu trenul prin marea țară a constructorilor comunismului îmi pare însă mult mai interesantă decît cu avionul. Zburînd cu „Tu-104” la o înălțime de peste 8.500 metri, sub noi nu se vedeau decît norii — aidoma unei întinderi nesfîrșite de zăpadă. Călătorind cu trenul, avem prilejul să stăm de vorbă cu numeroși oameni și să primim îndelung cum au renăscut, ca din propria lor cenușă, satele și orașele distruse de hoardele hitleriste. De o parte și de alta a trenului, pe coastele altă dată neroditoare și golașe, se înșiră acum, ca într-o pictură, plantațiile tinere de pomi și vișă de vie. Constat cu bucurie că din 1958 — cînd am fost ultima dată în Uniunea Sovietică — și pînă acum, s-au petrecut aici transformări uimtoare. Nu vorbesc de casele noi, nici de antenele de televizoare, a căror spirală se înalță deasupra fiecărui acoperiș. Nu vorbesc nici de șoselele asfaltate, care aleargă de-a lungul căii ferate, ori o întretaie din cînd în cînd. Peste tot vezi belșugul caracteristic societății sovietice, bunăstarea generală a oamenilor.

Peste tot întîlnești oameni veseli, bucuroși de viață, zdraveni și plini de demnitate. La toți vezi același zîmbet prietenos și ospitalier, toți sînt gata să împartă cu tine merindele de drum, să te cinstescă cu un pahar de vodcă. Nicăieri, în țările pe care le-am vizitat, sau despre care am citit, nu întîlnești oameni mai ospitalieri decît în U.R.S.S. Acesta este desigur caracterul omului sovietic, rezultat al educației comuniste, dar nu-i mai puțin adevărat că este și un rezultat al belșugului în care trăiește poporul, belșug făurit de propriile sale brațe.

Cu aceste gînduri am ajuns în satul Răsăritul. Gospodăria socialistă înființată aici în 1924, de 13 țărani săraci în frunte cu Makar Posmitnii, s-a dezvoltat treptat, ajungînd ca, în cîțiva ani, să cuprindă întregul sat și să se numere printre cele mai bogate

colhozuri din regiune. Cotropind pămîntul sovietic în anii 1941—1944, hoardele fasciste au ras și acest colhoz de pe suprafața pămîntului. Ele au distrus totul, de la clădiri pînă la plantațiile de protecție, lăsînd în urmă numai scrum și cenușă.

După alungarea cotropitorilor, colhoznicii din satul Răsăritul au luat totul de la început. Prin munca oamenilor conduși de Makar Posmitnii, colhozul a renăscut și s-a dezvoltat vertiginos, ajungînd ca în 1948 să obli-

● Cînd lumina electrică și apa curentă nu mai sînt o noutate în sat.

● Colhoznici cu autoturisme și studii superioare.

● Ofensiva pentru cucerirea cetății științei.

nă un venit bănesc de aproape 1 milion ruble.

Au trecut de atunci numai 12 ani. Și cu fiecare an au crescut și resursele colhozului (în anul 1959, venitul colhozului s-a ridicat la peste 13 milioane ruble, iar anul acesta va trece de 20 milioane). Dar cel mai mult au crescut oamenii, s-a ridicat nivelul lor de trai. Nu e vorba numai de faptul că lumina electrică este folosită în toate casele, că în multe case a fost introdusă apa curentă, ca la oraș; ci există o baie comunală și unii colhoznici au băi în casele lor. Nu e vorba nici doar de faptul că trotuarele sînt asfaltate și în cîțiva ani vor fi la fel și ulițele. Nu e vorba nici de faptul că în sat există numeroase televizoare, că circa 20 de colhoznici au autoturisme și peste 50 motociclete.

Din cei 720 colhoznici buni de muncă din gospodăria noastră peste 250 sînt absolvenți ai unei școli medii sau superioare, îmi spune Makar Posmitnii, președintele colhozului.

— Oameni care lucrează efectiv în producție? întreb cu firească uimire.

— În producție. Unii sînt tractoriști sau șoferi, alții crescători de animale, mulgători, ciobani, șefi de echipe, brigadieri sau simpli colhoznici, precizează tovarășul Posmitnii.

Mă interesez ce studii are președintele și mi se răspunde că la înființarea colhozului, în 1924, avea doar trei clase primare. Astăzi el are titlul de subinginer agronom. Din vorbele lui îmi dau seama că are și o cultură generală vastă.

Sînt deosebit de impresionat de competența cu care el vorbește despre muzică, despre literatură și artă, despre probleme de cultură generală și, mai ales, de probleme de agricultură și zootehnie. Deși este trecut de 65 de ani, el este în curent cu toate evenimentele internaționale, pe care le comentează cu multă pricepere. Makar Posmitnii este un aprig susținător al ideii ca oamenii să învețe nu pentru a-și schimba meseria pe care o au, ci pentru a ști cum să lucreze mai bine, pentru a se bucura și ei de bineacerile științei.

Cineva îmi povestește despre un caz interesant. Viktor Makarovici Posmitnii, unul dintre fiii președintelui, a absolvit Academia Timirișev, obținînd titlul de candidat în științe. Pentru meritele sale deosebite, el a fost numit cercetător la Institutul de Economie Agrară din Moscova. Viktor Makarovici n-a rămas însă la Moscova, ci a propus Institutului să înființeze un punct de experiență în satul său, venînd să lucreze în colhozul din care a plecat.

Cazul lui Viktor Makarovici nu este unic. Zeci de oameni au terminat cursurile unei școli superioare și s-au întors să lucreze în colhoz. Alții luc ează pe ogoare, în atelierele și fermele colhozului și urmează cursurile serale sau fără frecvență la școala de zece ani din localitate, sau la Institutele superioare de învățămînt.

În puținele zile, cite am stat în colhozul „Al XXI-lea Congres al P.C.U.S.” am vorbit cu numeroși colhoznici. Îmi dau seama că oamenii de aci desfășoară o adevărată ofensivă pentru cucerirea celor mai înalte trepte ale culturii. În privința aceasta, a cum spune Makar Posmitnii, în colhozul „Al XXI-lea Congres al P.C.U.S.” s-au și lîvit zorii comunismului.

Șerban Ne de'cu

VAPOARE FĂRĂ CĂPITANI

● O revoluție în transporturile maritime ● Nave subacvatice și supraacvatice ● Comanda electronică a vapoarelor

Cine nu știe cum arată o navă maritimă modernă? Deasupra apei — corpul masiv de oțel cu suprastructurile, catargele și coșul. La mijloc — puntea de comandă. Aici se află „ochii, urechile și creierul” vaporului, care asigură securitatea navigației și orientarea navei spre țintă. Cîndva, aceste atribuții reveneau exclusiv marinarilor, care le îndeplineau mulțumită cunoștințelor și experienței lor.

Cu timpul, omul și-a făcut instrumente menite să-l ușureze munca: busola pentru determinarea direcției, loch-ul pentru indicarea vitezei, sonda acustică, radiolocatorul și alte aparate, tot mai perfecționate. Doar creierul omului n-a putut fi înlocuit. De aceea, pe punte, ofițerul de cart veghează zi și noapte, în timp ce un alt marinar mînuiește cirna vasului.

Pictorii și poeții se desfată cu valurile despicate de etrava navelor în plină viteză. Dar valurile acestea dau multă bătaie de cap constructorilor, pentru că tocmai ele sînt cauza vitezei relativ reduse a vapoarelor. Energia consumată cu despicarea valurilor micșorează viteza vaselor, dat fiind că rezistența pe care o opune apa față de înaintarea vaporului crește simțitor odată cu sporirea vitezei. De aceea, nu e de mirare că în comparație cu vasele cu pinze — de pildă cu clipperele din veacul al XIX-lea — flota modernă de transport, cu puternicele motoare, nu și-a mărit prea mult viteza.

Acum, după ce am enunțat cîteva dintre problemele navigației maritime, să ne imaginăm următorul tablou. Un corp uriaș de oțel, fără catarge și fără coșuri, luncă sub apă. Acest uriaș de oțel nu are punte de comandă și nimeni, deci, nu scrutează depărtările cu binocul în locul ochilor și urechilor omenești nava este înzestrată cu „simțuri” hidroacustice și electronice, iar o mașină electronică înlocuiește funcțiile creierului. Mașina analizează informațiile primite de la instrumentele de observație și elaborează semnalele-comenzi pentru dirijarea navei. Semnalele sînt transmise automat la sala mașinilor și la cirna de direcție și adincime. Nici în sala mașinilor nu se văd oameni. Instalația de motoare funcționează pe bază de energie atomică și e complet automatizată. Nava atinge viteze mari, deoarece nu e frînată de valurile produse de etrava.

Sau o altă imagine. De astă dată nava nu înaintază pe apă, ci prin aer. Între corpul ei și suprafața apei există o pernă de aer (un strat de aer comprimat). Și acest tip de vas, neîntîmpinînd rezistența apei, atinge viteze mari.

Iată și un vapor cu aripi subacvatice, de zece ori mai mare decît noua navă „Raketa”. Aripile sînt mult mai puternice decît ale „Raketei”, pentru că vaporul navighează nu pe fluviu, ci pe mări și oceane bîntuite de furtuni.

Așa vor arăta cîteva din navele maritime ale viitorului. Iar viitorul se naște chiar acum, în planurile și studiile de creație ale colectivelor științifice și de proiectări, printre care se numără și Institutul central de cercetări științifice al flotei maritime din Leningrad.

La ce se lucrează acum? Una din principalele probleme care stau în fața oamenilor de știință, proiectanților și constructorilor este crearea unor motoare economice pentru navele maritime. În jurul tipurilor de motor s-au purtat nenumărate discuții. S-a ajuns la concluzia, pe deplin justificată, că pentru decenii următoare, motorul cel mai rațional la capacitate de pînă la 11—12.000 c.p. este motorul Diesel de mică turație. Dar cu toate că motorul Diesel s-a dovedit economic, cinematica lui este încă departe de perfecțiune, iar automatizarea — mult îngreunată. Cinematica motorului Diesel pe mare va fi înlocuită de aceea a mașinii rotoare. Nu întîmplător, în industrie și transport, se dezvoltă cu succes turbinele cu gaze.

În cursul anilor ce vin va crește considerabil transportul de utilaj

industrial, automobile, mașini agricole, produse ale industriei ușoare. Ce se poate face pentru a adapta cit mai bine navele la acest gen de transporturi, pentru a reduce la maximum timpul pierdut cu operațiile de încărcare? Unul din răspunsurile pe care le dă știința la această întrebare este nava cu puntea descoperită la maximum, renunțîndu-se la bocaportii mici, moșteniți de la navele cu pinze.

Navele maritime moderne sînt construcții ingineresti complexe. Tehnica lor extrem de variată include un mare număr de instalații și aparate pentru comanda navei și efectuarea operațiilor de încărcare. Comanda manuală a mijloacelor tehnice de pe navă devine tot mai dificilă, neproductivă iar uneori chiar imposibilă. Intrezărim aici una din premisele automatizării și mecanizării pe scară largă a proceselor de producție.

Zi de zi, navele străbat nesfîrșite întinderi de apă. La fiecare cîteva ore se schimbă timonierii, foahisții, ofițerul de cart, radiofoniștii, mecanicii. Odată cu dezvoltarea tehnicii a crescut mereu echipajul navelor. Cum se va introduce aici ziua de muncă redusă? Va sport echipajul? Nu, căci asta ar duce la micșorarea suprafețelor destinate încărcăturii și pasagerilor, la înăsutășirea condițiilor de navigație pe timp de furtună, la reducerea vitezei în caz de vînt puternic. De aceea e necesară realizarea unei automatizări tot mai complete.

Automatizarea va trebui să fie neapărat complexă. Comanda navelor va trebui concentrată într-un centru unic, de coordonare. În acest sector va fi de mare ajutor tehnica electronică de calculat. Mașinile de calculat vor aprecia rapid condițiile de navigație ale navei, vor alege regimul cel mai economic de comandă și vor reglementa ele însele, prin intermediul organelor executoare, direcția și viteza navei. Aceste mașini li vor înlocui în multe privințe pe ofițerul cu navigația și chiar pe comandantul navei.

P. Strumpe

directorul Institutului central de cercetări științifice al flotei maritime sovietice

Pe șantier, o nouă navă-bază pentru flotilele de baleniere.

Cînd se va ajunge la transparența lucrurilor...

Se știe că ochiul omului percepe o gamă foarte mică de radiații. Se mai știe însă că știința a reușit să transforme radiațiile invizibile în radiații vizibile. Reflectînd asupra acestui fenomen, un grup de tineri fizicieni îndrumați de savantul Pavel Kondratievici Oșepkov a hotărît să meargă mai departe pe această cale. Tinerii fizicieni și-au propus să privească înăuntrul obiectelor netransparente cu ajutorul radiațiilor. Așa a luat naștere introsopia.

La Institutul de metalurgie al Academiei de Științe a U.R.S.S. se fac acum experimente interesante în acest domeniu. Cu ajutorul aparatului numit introscop, se studiază, de pildă, cristalele de metal netransparente. Schema aparatului este destul de simplă. Cristalul de metal este așezat sub un flux puternic de raze infraroșii. Acestea pătrund ușor în cristal, se frîng sau se reflectă în el în funcție de structura metalului, după care ajung în obiectivul aparatului. De aici razele invizibile nu se îndreaptă spre ochiul cercetătorului și nici spre placa fotografică, ci spre un transformator electronoptic. Acolo, lovindu-se de suprafața fotocatodului, fluxul de radiații infraroșii emite un flux puternic de elec-

troni. Fluxul se accelerează, trece prin lentilele de focalizare și luminează astfel un ecran fluorescent. Cercetătorul vede imaginea straturilor interioare ale cristalului. Pe același principiu sînt construite și alte aparate pentru introsopie, pe bază de oscilații ultrasonore sau de raze gamma.

Foarte interesante sînt rezultatele practice ale acestor cercetări.

Să luăm, de pildă, metoda turnării continue a oțelului. Introsopia ajută oțelarii să determine cu precizie regimul optim de lucru, adică să accelereze ritmul de topire a oțelului. Tot ea ne dă puțința să privim interiorul unui mecanism în care este concentrată o presiune uriașă de cîteva mii de atmosfere.

Dar mai ademenitoare sînt perspectivele aplicării introsopiei în medicină. Introsopul va arăta chirurgilor poziția precisă și forma tumorilor din organismul omului. Pentru viitor se prevede posibilitatea de a urmări vizual comportarea vaselor sanguine, formarea pietrelor în ficat sau rinichi, funcționarea valvulelor etc.

B. A.

Pește proaspăt... după ani de zile

După îndelungi cercetări, savantul sovietic M. E. Prahin a reușit să obțină un conservant care menține peștele proaspăt timp de ani de zile. Modul în care acționează noul preparat — piro-sulfatul de sodiu — a fost verificat în laboratoare, în uzine și pe navele pescărești. Peștele astfel conservat își păstrează toate vitaminele. Procedul propus de M. E. Prahin poate fi aplicat pe orice navă pescărească.

Ce este demifonul?

Inginerul sovietic L. A. Demihovski a construit un dispozitiv cu ajutorul căruia la receptorul telefonic poate fi atașat un magnetofon obișnuit, ce joacă astfel rolul de secretar. În lipsa locatarului, magnetofonul răspunde la apelul telefonic cu propoziția: „Nu sînt acasă. Puteți spune cine m-a căutat și aparatul îmi va comunica, la reîntoarcere”. Întorcîndu-se de la lucru, locatarul deschide magnetofonul și află cine l-a căutat. Demifonul poate fi folosit cu succes și în instituții, pentru a ușura munca secretarilor.

Un ceasornic original

În R.S.S. Cruzină a fost construit un ceasornic original. Acele se mișcă întocmai ca la ceasornicele obișnuite, indicînd ora locală. Dar ceasornicul gruzin are, în plus, un cadran rotund cu 24 de subdiviziuni, care se învîrtește cu viteza de o rotație în 24 de ore. În

microscop

jurul cadranelor centrale se află înscrise nume de orașe din diverse puncte ale globului. Trecînd prin dreptul fiecărui nume, acele indică ora în orașele respective. Cifrele cuprinse între 6 și 18 se află pe un fond luminos indicînd ziua, celelalte — pe un fond întunecat, indicînd noaptea.

Observator meteorologic zburător

Este vorba de un avion „Il-14”, înzestrat cu aparatură specială. Aparatura înregistrează observații complexe referitoare la presiunea, temperatura, umiditatea, viteza și direcția vînturilor, precum și starea ghețurilor din Marea Laptev. La anumite ore avionul coboară, să zicem, pînă la 100 de metri deasupra unor puncte de pe mare, de unde efectuează observații meteorologice și determină starea întinderilor de gheață. În același timp, cercetătorii lansează radiosonde la înălțimi cuprinse între 1.000—3.000 metri pentru cunoașterea condițiilor meteorologice în straturile mai înalte ale atmosferei. Rezultatele observațiilor sînt transmise cu regularitate stațiilor polare și căpitanelor de nave.

Ocean subteran

Un grup de geologi sovietici a descoperit în adîncurile regiunii pă-

minturilor desțelenite o parte a unui „ocean” cu apă dulce. „Oceanul” e alcătuit dintr-o rețea deșă de pîrîlășe și lacuri care formează un imens orizont acvifer.

fer, cu o suprafață de trei milioane de kilometri pătrați. Sondele săpate în mai multe sovhozuri — pînă la o adîncime de un kilometru, au dat naștere unor adevărate fîntîni arzeziene cu apă dulce. Temperatura apei nu depășește, la suprafață, 30 de grade. Geologii intenționează să sondeze pînă la 2,5 kilometri pentru ca să folosească apa cu o temperatură de 80 de grade la încălzitul locuințelor. Cercetările au arătat că „oceanul” subteran are și ape minerale.

Un nou aparat de fotografiat

Specialiștii sovietici crează mereu noi tipuri de aparate de fotografiat. În clișeu: aparatul „Iskra-2” cu exponometru fotoelectric, în corpul aparatului.

FILMUL

Cum a ajuns Viktoria Lepko actriță de cinema

Datorită unui complex de împrejurări, pentru Viktoria Lepko toate drumurile duceau spre artă. Și cum putea fi altfel, într-o familie în care tatăl e vestitul comic Vladimir Lepko de la Teatrul de satiră din Moscova, iar mama o talentată balerină la „Boșoi Teatr”? Încă din vremea copilăriei, Viktoria a cunoscut fascinația rampei, pe atunci mama o lua adesea la repetiții și spec-

tacele. Pe scena îmbibată de mirosul acela specific de vopsea și rumeguș, Viktoria, ascunsă în culise alături de mașiniști, a trăit adesea momentul emoționant al ridicării cortinei, odată cu ultimele acorduri ale uverturii.

Poate că și Viktoriei i-ar fi fost dat să interpreteze într-o zi rolul grațioasei Odetta și al înflăcăratei Odillia din „Lacul lebedelor”. Căci la dorința ma-

Aceasta este pe scurt biografia Viktoriei Lepko, interpreta Auricăi din filmul „Cîntec de leagăn” prezentat nu de mult și pe ecranele din țara noastră.

Dar cum a ajuns Viktoria Lepko actriță de cinema? Pur și simplu printr-o întâmplare. Într-o dimineață, pe cînd se grăbea să ajungă la școala de teatru, s-a împiedicat de o femeie necunoscută. Viktoria se pregătea tocmai să-și ceară scuze cînd, deodată, chipul femeii s-a luminat ca și cînd ar fi făcut o mare descoperire: „Bine, dar e tocmai fata de care avem nevoie!” — exclamă ea bucuroasă. Apoi, spre și mai marea stupefacție a studentei a adăugat: „Spune, nu vrei să turnezi într-un film?” Și, fără a aștepta răspunsul fetei a început să-i vorbească pe nerăsuflăte despre subiectul filmului „Cîntec de leagăn”, despre echipa de filmare a regizorului Mihail Kalik care urma să plece la Chișinău pentru a-și începe activitatea, despre Aurica, eroina filmului a cărei interpretă n-a putut fi găsită pînă atunci, căci regizorul respinsese toate probele ca necorespunzînd imaginii sale despre acest personaj. Apoi i-a oferit un exemplar din scenariu, i-a citit replicile principale, într-un cuvînt, a făcut totul pentru a o convinge să accepte. Acestei femei inimoase și pasionate de munca ei, care lucra ca asistentă de regie în echipa de filmare, îi datorează tînăra actriță debutul ei cinematografic. Alegerea a fost acceptată deîndată de către regizorul Kalik. Și aceasta, pentru că Viktoria întrunea trăsăturile caracteristice eroinei: ochii meditativi, serioși și zimbelul acela neașteptat de bun și încrezător. O mare sinceritate caracterizează jocul ei în filmul „Cîntec de leagăn”. Fără gesturi mari, numai din privirea-i aspră, aproape împietrită adresată părinților adoptivi, doi oameni zgîrciți și lacomi, înțelegem drama ce se consumă neștiută în sufletul însingurat al adolescentei. Întîlnim apoi, într-o localitate situată undeva departe, pe pămînturile destelenite din Kazahstan, o altă Aurică cu fața destinsă, cu ochii strălucitori de bucurie și căldură. Deși foarte tînără încă (actrița nu are mai mult de optsprezece ani), Viktoria Lepko este un talent promițător și spectatorii vor avea neîndoios prilejul, s-o întîlnească și în alte creații cinematografice. Deocamdată, Viktoria se consacră cu pasiune și perseverență studiilor (acum e studentă în anul III), căci, așa cum afirmă ea însăși în cuprinsul unui interviu, dorește să devină un om cult.

Viktoria Lepko la ea acasă...

„Baia” lui Maiakovski pe ecran

Regizorul Serghei Lutkevici, unul dintre prietenii apropiați ai lui Vladimir Maiakovski, a început să ecranizeze, la „Mosfilm”, piesa „Baia”.

Povestea grupului de muncitori inovatori, constructorii mașinii destinate explorării timpului, care permite oamenilor să călătorească deopotrivă în trecut și în viitor, este transpusă pe ecran cu ajutorul variatelor mijloace oferite de tehnica cinematografică modernă. Astfel, pentru redarea anumitor episoade se vor utiliza desenele animate, precum și filmări compilate în care vor fi incluși, laolaltă, actori și marionete. Secvențele în care mașina miraculoasă călătorește în trecut, vor fi realizate prin inserarea unor documentare și a unor jurnale de actualități din ultimii patruzeci de ani.

De altfel, însuși Maiakovski sugerase acest procedeu. El recomanda pentru montarea spectacolului desene animate, jurnale de actualități și fragmente din filme. Filmul „Baia” va fi turnat pentru cinematograf.

Pe Leonid Haritonov, simpaticul protagonist al filmelor „Într-un ceas bun” și „Ivan Brovkin” îl vom revedea în rolul escavatoristului Lioșka din „O zi îngură”, noua producție a studioului din Sverdlovsk.

mei, ea a urmat cursurile unei școli de balet. Odată cu trecerea anilor, atracția pentru teatru a devenit însă din ce în ce mai puternică, astfel încît după absolvirea școlii, tînăra balerină s-a prezentat la... examenul de admitere al școlii teatrale de pe lingă „Vah-tangov”, unde studiază și în prezent.

Un francez la Moscova

Aproape 600.000 de spectatori au vizionat la Paris filmul panoramic sovietic „Două ore în U.R.S.S.”. Marele interes pe care parizienii l-au arătat acestui original documentar a determinat grupul de creatori ai filmului — în fruntea căruia se află cunoscutul regizor și operator sovietic Roman Karmen, să turneze o nouă versiune destinată spectatorilor francezi. Noul film se numește „Un francez la Moscova” și a fost făcut cu concursul regizorului francez Jean Devaivre, avînd un comentariu de Maurice Bessy. Deși după titlu s-ar părea că filmul prezintă imagini din Moscova, numai prima parte a acțiunii se petrece în capitala U.R.S.S. celelalte secvențe fiind turnate la Leningrad, Riga, Harkov, Rostov pe Don și Erevan, capitala R.S.S. Armene.

Iată ce relatează regizorul Jean Devaivre într-un interviu publicat în ziarul „L'Humanité”, despre subiectul noii versiuni: „E vorba de un film spectaculos, care se deschide cu imaginea Moscovei gătită de sîrbătoare, pentru 1 Mai. E o vedere de ansamblu, cu un colorit excepțional. Secvența următoare dezvăluie comorile Muzeului din Kremlin, celebrul tezaur din aur și pietre scumpe, și, deodată, obiectivul cinematografic poposește în încăperea în care a locuit Lenin. Trecerea de la luxul extravagant al țarilor, la această cameră atît de simplă și modestă este răscolitoare. Am încercat să traduc în film emoția resimțită în clipa aceea. În Sala Armelor din muzeu am reconstituit un bal imaginat din secolele trecute. Muzica de bal se întrerupe, însă, fîră veste și aparatul de filmat pătrunde în

camera lui Lenin. Este, dacă vrei, o trecere neașteptată de la fastul exterior la adevărata măreție”.

De aci, obiectivul cinematografic pornește să colinde Uniunea Sovietică de astăzi, oprindu-se în diverse orașe. Un foarte reușit episod îl constituie prezentarea unui spectacol al Circului Mare din Moscova, cu care se încheie de altfel filmul. Pe întinsa suprafață de formă convexă a ecranului, care creează iluzia de relief, imaginea devine atît de reală încît spectatorul are impresia că se află pe o banchetă din fața arenei.

Noua versiune este un important pas înainte în tehnica filmului panoramic. Sudura dintre cele trei pelicule din care se compune fiecare imagine e aproape imperceptibilă. Imaginea e clară iar în redarea unor figuri omenesti în prim plan, noul film panoramic atinge adevărate culmi. Se remarcă de asemenea perfecționări în tehnica distribuirii sunetului stereofonic.

Reflector

La Amsterdam s-a desfășurat recent un Festival internațional al filmului studentesc. Au fost prezentate peste 80 de filme turnate de studenți ai Institutelor cinematografice din diverse țări. Printre cele mai apreciate producții studentești, cărora li s-au atribuit premii ale festivalului, se numără și filmul sovietic „Nimeni nu moare niciodată”, o adaptare cinematografică după povestirea scriitorului american E. Hemingway.

Filmele sovietice „Idiotul” și „Poveste neterminată” care rulează în momentul de față pe ecranele din capitala Norvegiei, au fost întîmpinate cu mult interes de publicul cinefil. Cronicile apărute în ziarele centrale relevă calitățile artistice ale celor două producții.

O echipă de cinești condusă de regizorul K. Voinov (autorul filmelor „Cei trei din pădure” și „Lumină în întuneric”) se află acum în orașul nordic Uhta din republica Komi, unde realizează filmul „Vremea concediilor de vară”. Eroii filmului sînt petroliștii din îndepărtata schelă Un-Iaga. Pe prim plan se află povestea unei fete, geologul Svetlana Panișko (interpretată de R. Kurkina), munca și aspirațiile ei, greutățile pe care trebuie să le învingă, bucuriile pe care i le rezervă viața. În alte roluri, Valentin Zubkov și Tatiana Koniuhova.

Printre filmele care vor fi prezentate la Moscova cu ocazia Decadei literaturii și artei ucrainene (care începe la 1 noiembrie) se numără și „Fortăreața pe roți”, — consacrat gîrzii unui tren blindat care a luptat eroic pentru apărarea Kievului împotriva cotropitorilor hitleriști. Autorul scenariului, scriitorul V. Kondratienco, a luat el însuși parte la luptele pentru apărarea Kievului și i-a cunoscut personal pe unii dintre luptătorii trenului blindat. Rolul principal e deținut de marele actor de teatru ucrainean A. Hlebnikov.

Orașul Marianske Lazne din R.S. Cehoslovacă a găzduit recent primul Festival internațional al filmului creat de cineamatori. Au fost reprezentate mai multe țări printre care Uniunea Sovietică, R.P. Polonă, Republica Democrată Germană, Franța, Anglia, Norvegia, R.P. Ungară ș.a. Premiul Casei centrale de creație populară a Cehoslovaciei și diploma de onoare a Festivalului au fost conferite filmului sovietic „Pe fluviile și lacurile regiunii Vologda”, opera inginerului A. Bogdanov din Tallin. Filmului „Fortăreața Petro-pavlovsk” (realizat de geofizicianul O. Raspopov din Leningrad) i-a fost atribuit premiul Comitetului național o-rășenesc din Marianske Lazne.

Tînăra actriță Alexandra Zaviialova este o promițătoare revelație a studiourilor „Mosfilm”. După „Oameni pe pod”, „Cîntec despre Koltov” și „Rămăși bun!” Alexandra Zaviialova interpretează rolul Liubăsei în transpunerea cinematografică a piesei lui Afanasî Salînski „Pîine și trandafiri”.

Afișul filmului „Un francez la Moscova”.

A. R. L. U. S.

CLUJ

În cadrul manifestărilor prilejuate de Luna prieteniei romino-sovietice, la Cluj au avut loc două simpozioane.

La primul simpozion care a avut ca temă orientarea actuală a științelor medicale sovietice, au luat cuvântul acad. prof. dr. Aurel Moga, prof. dr. Valeriu Bologa, prof. dr. Victor Prêda, prof. dr. Aurel Nana și conf. dr. Ioan Baciu.

Al doilea simpozion, intitulat „Tehnica nouă în slujba societății” a avut loc la Institutul politehnic. În cadrul lui au conferențiat, despre cele mai noi realizări ale tehnicii sovietice și aplicarea lor în practică, prof. ing. Alexandru Domșa, conf. ing. Emeric Székely, candidat în științe tehnice, conf. ing. Desideriu Maroș, conf. ing. Nicolae Vintilă și ing. Ioan Drăgan, șef de lucrări.

BACĂU

Duminică 23 octombrie, în comuna Săbăoani a avut loc o serbare a prieteniei romino-sovietice la care au participat peste 2.000 de oameni. Serbarea a început cu conferința „Avântul agriculturii sovietice în cursul septenarului”, ținută de prof. Ion Știrbu, președintele comisiei A.R.L.U.S. din Săbăoani. Programul zilei a cuprins apoi programe artistice prezentate de formația de teatru a Colțului roșu al G.A.C.-Sagna, de echipele căminelor culturale din Cherăești și Săbăoani, competiții sportive etc. Seara a rulat filmul „Eșalonul de aur”.

TIMIȘOARA

În comunele Biled, Șag, Recaş, Sinandrei, Pișchia și Carani din raionul Timișoara, au fost organizate, în cadrul Lunii prieteniei, jurnalele vorbite „Ce oferă septenarul omului sovietic” și „Poziția țărilor socialiste, la cea de-a 15-a sesiune a O.N.U.”.

În comuna Beșenova Nouă, a avut

loc un concurs „Cine știe câștigă” pe marginea romanului „Pe Donul liniștit”. În comuna Satchinez s-a desfășurat o reușită seară literară având ca temă romanul „Bătălie în marș” de Galina Nikolaeva, iar la Sinandrei și Orțișoara a fost prezentat romanul „Bărbăție” de Vera Ketlinskaia.

Alte comune din raion, printre care Becicherecul Mic, Hodoni și Săcălaz vor găzdui festivaluri ale filmului sovietic.

Tot în Luna prieteniei, în școlile din raionul Timișoara vor fi organizate concursuri „Drumeții veseli” și schimburi de scrisori cu elevi din Uniunea Sovietică, crosul „Să întâmpinăm 7 Noiembrie” la care vor participa 2.000 de tineri, concursuri de șah, călărie, tenis de masă etc.

LADISLAU DUNAJECZ

BAIA MARE

Odată cu deschiderea Lunii prieteniei, a crescut mult numărul cărților sovietice cumpărate de oamenii muncii din Baia Mare. Numai în perioada 1-6 octombrie, de pildă, s-au vândut la Baia Mare cărți în valoare de aproape 7.000 de lei, iar între 7-10 octombrie în valoare de peste 10.000 lei.

Printre cele mai căutate cărți sovietice se numără romanele „Pământ desțelenit” și „Pe Donul liniștit” de Mihail Șolohov, în limbile română și maghiară, „Bătălie în marș” de Galina Nikolaeva ș.a.

PETROȘANI

Consiliul raional A.R.L.U.S.-Petroșani organizează, în zilele de 30 octombrie și 5 noiembrie, două concursuri „Drumeții veseli” și „Cine știe câștigă”, pe teme „Influența Marii Revoluții din Octombrie asupra mișcării muncitorești din România” și „Noutăți tehnico-științifice în minerit”.

Primul concurs având drept premiu o excursie gratuită în U.R.S.S., se adresează elevilor școlilor medii, iar al doilea, dotat și el cu o călătorie în U.R.S.S., minerilor, maștrilor mineri, inginerilor și studenților din raionul Petroșani.

AUREL LAZĂR

Bazarul cărții sovietice

Cu prilejul Lunii prieteniei romino-sovietice, marți la amiază la librăria „Cartea Rusă” din Capitală a avut loc festivitatea deschiderii Bazarului cărții sovietice.

La festivitate au luat parte reprezentanți ai Ministerului Învățământului și Culturii, membri ai Consiliului General A.R.L.U.S. și Uniunii Scriitorilor din R. P. Română, oameni de cultură. Au fost de asemenea de față reprezentanți ai ambasadei Uniunii Sovietice la București.

Cuvântul de deschidere a fost rostit de scriitorul Demostene Botez, după care numeroasa asistență a vizitat standurile în care sînt expuse lucrări originale și traduceri din literatura rusă și sovietică, reviste și ziare sovietice.

POSTA REDACȚIEI

NATAȘA DELEANU — Făgăraș—

1) Iei Arepina scrieți-i la Casa cinematografică din Moscova (Domkino). Vera Boccadoro este studentă la secția de balet a școlii-studio ce funcționează pe lângă „Bolșoi Teatr”.

2) Deocamdată, sîntem în posesia adreselor unor cleve din Leningrad: Valentina Litinskaia, elevă la o școală medie tehnică, în vîrstă de 16 ani. (A călătorit prin țara noastră și cunoaște puțin și limba română). Adresa ei: Leningrad, P-49, B-Pușkarskaia, dom 5 kv. 41. A doua se numește Galia Askinazi, are 17 ani și învață la o școală sanitară. Scrieți-i la Leningrad, F-8, ulița Pskovskaia, dom 34 kv. 3. 3) Rolul lui Serghei Tiulenin din „Tinăra Gardă” a fost interpretat de Serghei Gurzo.

MARINELA SANDU — R. Vîlcea — Sperăm că între timp ați citit răspunsul nostru de la „Poșta redacției”. Vă puteți alege adresele dorite din cuprinsul rubricii „Scrisori din U.R.S.S.”.

GETA CORLAT — Hirău — Ne pare foarte rău, dar nu avem posibilitatea să vă satisfacem cererile.

V. VASILESCU — Pitești — 1) Interpretii principali din „Scrisoarea Elvirei” sînt Mihaela Drozdovskaia (Elvira) și I. Saranțev (Serghei Sergheevici). 2) Este vorba despre actrița Carla Gravina. 3) În rolul lui Feri din filmul maghiar „De simbată pînă luni” a jucat actorul Iozsef Lang. 4) În filmul „Eșalonul de aur”, Andrei a fost V. Suksin iar Istvan, G. Liepiș.

„Slalom” aerian, cu elicopterul, pe un aeroport de lângă Moscova.

A XIV-A OLIMPIADĂ DE ȘAH

Șah din R.D. Germană a avut ingenioasa idee de a organiza o mare expoziție intitulată „Șahul de-a lungul veacurilor”, la reușita căreia și-au dat concursul 145 de instituții culturale din întreaga lume. La această expoziție pot fi văzute minunate șahuri confecționate din cele mai diverse materiale și de cele mai diferite dimensiuni, cărți și manuscrise rare din bogata literatură șahistă (între altele câteva manuscrise arabe din sec. IX), ceasuri de șah, fotografii, desene, gravuri, autografe etc.

Eforturile organizatorilor au fost încununuate de un prim succes: la deschiderea celei de-a XIV-a Olimpiade au fost prezente echipele a 41 de țări — o cifră record — între care, pentru prima oară în istoria acestei competiții, și țări din Africa.

Din punct de vedere sportiv, atenția generală se îndreaptă spre echipa Uniunii Sovietice, — cea mai puternică formație care a luat parte vreodată la o Olimpiadă de șah. Într-adevăr, în fruntea ei se află actualul campion mondial, prodigiosul Mihail Tal, fostii campioni mondiali Mihail Botvinnik și Vasili Smislov, marii maștri Paul Kerres, Tigran Petrosian și campionul U.R.S.S., Viktor Korcnoi.

Superioritatea șahiștilor sovietici și-a spus cuvîntul chiar de la primele runde, în care ei și-au învins pe rînd adversarii la scor. Partidele marilor maștri sovietici au fost urmărite cu cel mai mare interes, iar victoria în 27 de mutări a lui Tal asupra filipinezului Campomanes a stîrnit ropote de aplauze. Aceasta se datorește faptului că în afara victoriei sportive, reprezentanții șahului sovietic se străduiesc să creeze combinații cit mai frumoase și profunde care entuziasmează spectatoarii.

Importanța acestei Olimpiade și a șahului în general au fost foarte bine subliniate de către Johannes Dieckmann, președintele Camerei populare a Republicii Democratice Germane și președinte al prezidiului de onoare al Olimpiadei, într-un articol publicat în ziarul „Neues Deutschland”.

„Șahul este nu numai un sport, ci înainte de toate un factor cultural de mare importanță, care depășește cadrul sportului”.

Aceste cuvinte rezumă foarte bine importanța Olimpiadei de la Leipzig, această mare întrecere a șahiștilor care reprezintă un nou pion mutat înainte pe marea tablă de șah a lumii, în lupta care se dă pentru pace și prietenie între popoare.

S. Samorion

SCRISORI din U.R.S.S.

Vă scriu din Kazahstan

Sînt studentă la Institutul pedagogic din Alma-Ata. Aș vrea să corespundez cu o colegă din R.P.R.

T. TASTANBEKOVA
Alma-Ata, ul.
Furmanova 116,
kv. 12

Sînt un filatelist pasionat

Mă pasionează mult filatelia. Am 17 ani și sînt elev în clasa X-a. Aș vrea să fac schimb de mărci poștale cu colecționari din România.

VLADIMIR
ROMANOVSKI
Minsk, p/o 37,
Proezd Metalistov
12, kv. 1

Imi place foarte mult orașul București

Am absolvit recent școala medie. Visul meu e să devin medic.

Imi place foarte mult orașul București. Nu degeaba s-au compus atîtea cîntece frumoase despre el. Doresc să corespundez cu o tînără din acest oraș.

TATIANA KULIKOVA
Leningrad P — 154,
Zverinskaia ul. 1/3,
kv. 20

Aștept răspuns!

Lucrez la fabrica de hîrtie nr. 4 din Leningrad, la secția ambalaj. Anul acesta am terminat clasa X-a la cursul seral. Aș dori să corespundez cu un tînăr din R. P. Română.

VALERIA SINEAKOVA
Leningrad F — 31,
ul. Plehanova 36, kv. 20

AUTUMNALĂ

ORIZONTAL: 1) Autorul cîntecului „Afară-i toamnă”, pe versuri de Mihail Eminescu... — ...Și autorul volumului „Ultima toamnă” 2) Cunoscut centrul viticol din regiunea Galați — Pictor român, autorul tablourilor „Struguri”, „După culesul viei” etc. 3) Riu în Spania, afluent al Mediteranei — Struguri în stare lichidă — În crâmă! 4) Stringător — O pilulă de... strugure 5) Obligați — Casă portativă 6) Martorii lui Ibycus — Fîta...

Prima lună după sfîrșitul toamnei (pop.) — Personajele principale din piesa „Vulpea și strugurii” (Esop) de G. Figueiredo, de pildă 10) Toamna se umple de vin — „Eu bunioară-aș vrea de-ar fi să mor / Să las măcar...: lîngă izvor / Un prun sădit de mina mea cu prune / În toamnă, grase, brumării și bune” (M. Beniuc — „Atît”) — Poezie de M. Eminescu 11) Nici nu înmulțește, nici nu împarte — Pronume — „Rumân de ti-

13) Mare pictor român, autorul tablourilor „Peisaj de toamnă”, „Dimineață de toamnă” etc. — Sfirșit de toamnă!

VERTICAL: 1) Autorul poeziilor „Toamna”, „Cules de vii la colectivă” etc. — Varietate de struguri cu boabe mari negre și dulci 2) Lucru ce se găsește de multă vreme într-o gospodărie — Pastă de prune 3) Cerul de toamnă, prevestitor de ploaie — Două boabe de tîmboasă! — Fontă 4) Simbolul terbiului — Oraș în Franța — G— În ogor! 5) Știința care se ocupă cu vinificația și cu studiul produselor derivate ale viei și ale vinului — Prefix 6) Sint — „Cri-cri-cri / Toamnă gri / Tare-s... și necăjit!” (G. Topîrceanu) — Lucrează cazane de aramă pentru făcut magiun și conserve 7) Organizație de masă de tineret — Care se fac toamna 8) „...de toamnă”, cîntec de Chausson — Ultimele boabe de struguri! — Ion Slavici! 9) În sobă! — Nume feminin — Țel! 10) Dormitor — Curelușe — Acum 11) Intr-o înmulțire! — Vestit local cu vinuri la Iași (2 cuv.) 12) Toamna se umple cu provizii de iarnă — „Cînd strugurii se...”, balet de M. Jora — Toamna este unul din anotimpurile lui 13) Lugojana — Varietate de viță de vie cu struguri dulci și aromați.

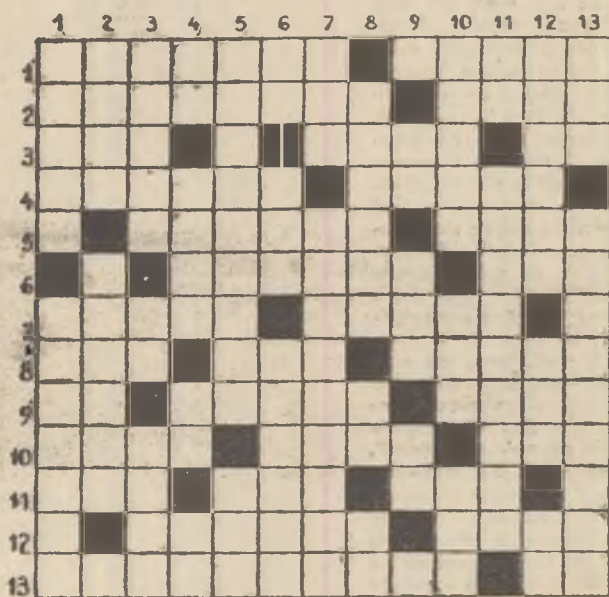
PERMANENT
in fiecare săptămînă
TRAGERE DUBLĂ

PRIMA EXTRAGERE

A DOUA EXTRAGERE

la
LOTO Central

Cu acelaș bilet, participați la 2 extrageri de cîte 9 numere.

ciocîrlie 7) Localitate în regiunea Hunedoara — Destinată 8) Malaga la sfîrșit! — Interjecție — N-au rădăcină dar sint încărcăți cu struguri 9) Pronume... muzical —

miditate / El se uită-n jos posac / Ea strivește foi uscate / Sub pantofii mici de...” (G. Topîrceanu — „Toamna în parc”) 12) Toamna... ruginesc — Un strop din... toamnă

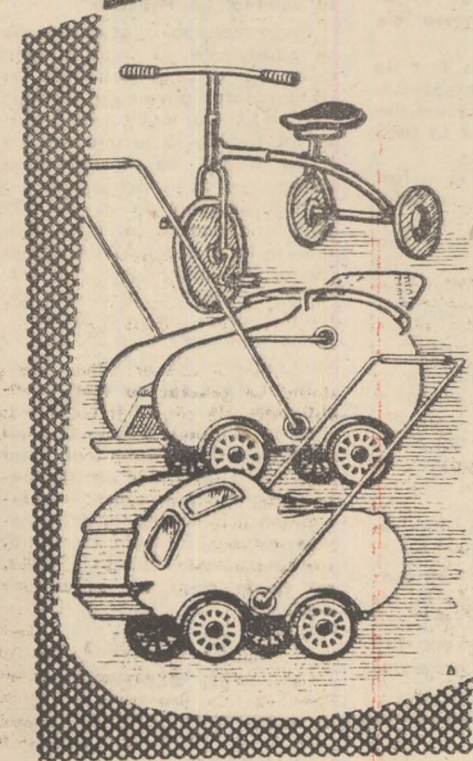

Predători, vinători!

Unitățile D. C. A. colectează orice cantități de piei provenite din sacrificările animalelor precum și din vînat, la prețuri avantajoase. Predați pieile rezultate unităților D. C. A.

CERETI LA MAGAZINELE DE SPECIALITATE PRODUSELE

IDEAL
INTREPRINDERII
IDEAL
MEDIAS

COSTUME NAȚIONALE
PE DIFERITE MOTIVE

COVOARE OLTENEȘTI
FETE DE MASĂ, ȘTERGĂRE
DE ORNAMENT, CUVERTURI

produce și livrează, pe bază de comenzi ferme

UNIUNEA REGIONALĂ A COOPERATIVELOR MEȘTEȘUGĂREȘTI
CRAIOVA str. Maxim Gorki 38

FABRICA DE CONFECȚII

I.G. FRIM - CRAIOVA

îmbrăcăminte produce pentru băieți și fete

UNIFORME SCOLARE
costume
PALTOANE SI PARDESIE
INTR UN SORTIMENT BOGAT DE
modele, desene și culori

Consumați

SUC de ROSII

● Băutură naturală, gustoasă, bogată în vitamina A și C ● Foarte indicată pentru funcționarea normală a digestiei, sistemului nervos etc. ● Combate: astenia, anemia etc.

Se recomandă atît pentru adulți cît și pentru copii de toate vîrstele.

Cereți această băutură la toate magazinele și chioșcurile alimentare.

NEW YORK, ieri și azi

Au trecut două săptămâni de când N. S. Hrușciov, conducătorul guvernului sovietic, a plecat din New York, dar furtuna patimilor politice și a emoțiilor omenesci nu conținește de fel. „E o atmosferă care aduce aminte de un uragan, cu singura deosebire că uraganele nu durează așa de mult” — a remarcat recent un ziarist de aici.

Comparația asta cu uraganul a fost făcută de altfel de mai mulți comentatori politici americani. Orice ziar american ai deschide întâlnești fără discuție expresii de „furtună la O.N.U.”, „vijelie în Manhattan”, „uragan la New York”, „furtuna care a pus în mișcare America”. Dar tonul furtunos care caracterizează comentariile observatorilor de aici n-are nici o legătură cu vremea. Căci în cea mai mare parte a S.U.A. sunt acum zile însorite, aurii care din vremi străvechi sunt numite în Rusia „vara babelor” iar în America „vara indiană”; în astfel de zile în atmosfera calmă, senină, se aud parcă — cum scria un ziar american — acordurile

tainice, depărtate, ale tobelor indiene.

În natură stăpânește, așa dar, liniștea domoală a toamnei, dar în mințile și inimile oamenilor e furtună. Furtuna care a început în ziua când „Baltika” a purces în călătoria ei istorică spre țărmurile Americii. Căci chiar de atunci autoritățile americane au început să înalțe în grabă baricade polițienești în jurul clădirii O.N.U., al companiilor de televiziune, în calea spre inimile tuturor oamenilor cinstiți din America.

Deindată, însă, ce N. S. Hrușciov a pășit pe pământul american baricadele au prins să se năruie. Cele mai înalte dintre ele n-au rezistat nici măcar o zi.

Acum, ziaristii americani își frământă creierii și încearcă să afle răspuns la întrebarea: cum de s-a întâmplat asta? Care-i explicația? Căci încă cu o lună înainte de sosirea la New York a matonavei „Baltika”, cele mai multe ziare și reviste americane, aflate în slujba monopolizatorilor, i-au conjurat pe americani ca „în numele patriotismului” să-l întâmpine pe N. S. Hrușciov ca pe un „pasnet nedorit”. De ce, dar, în ziua amenințării Departamentului de Stat, proprietarii studiourilor de televiziune aproape că s-au luat la ceartă pentru dreptul de a transmite milioane de telespectatori americani convorbirea cu N. S. Hrușciov? Cum se explică că numai în primele zece zile au putut fi găsiți flecari antisovietici, care să calomnieze pentru dolari, după care au dispărut fără urmă de parcă ar fi fost măturați de vântul care spulberă noaptea gunoii și hirtile de pe străzile New Yorkului? Care să fie deci explicația?

Intr-adevăr, e o misiune grea pentru presa americană. O seamă de comentatori s-au cufundat într-un misticism ieftin, alții îngină ceva despre uragan, iar alții fac spume la gură. Cei mai lucizi dintre ei, care gîndesc realist, recunosc totuși deschis că Hrușciov a învins pentru că de partea lui e adevărul vremurilor de azi.

Căci la ușa O.N.U. bat imperios vremuri noi. Ziarele arată că după plecarea din New York a lui N. S. Hrușciov, secretarul general al O.N.U. Dag Hammarskjöld, însoțit de adjunctul lui american Cordier, a inspectat toată clădirea cartierului general al Organizației Națiunilor Unite, a cercetat toate departamentele și secțiile, străbătînd prin toate sălile și birourile. „Adecea: u inspectia pe care o face un stăpîn pe proprietatea lui după un uragan” — scriau ziarele.

Nu știm ce anume a stîrnit interesul subit al lui Hammarskjöld, pentru clădirea în care lucrează de șapte ani. Poate gîndul că se apropie sfîrșitul stăpînirii lui asupra acestei organizații internaționale sau faptul că se încheie era „mașinii de vot” americane, ce scriștie cumplit. Indiferent, însă, ce gîndea secretarul general, fapt e că la întrebarea unui reporter el a răspuns: „Da, în aceeași clădire a bîntuit furtuna”.

Furtuna asta i-a speriat și pe mulți alții, din afara zidurilor O.N.U. Se spune că după plecarea din New York a „comunistului numărul unu”, proprietarii magazinelor de bijuterii, ai companiilor de construcții și societăților de asigurare din New York au făcut un chef strașnic. Șampania curgea gîrlă, iar burghezii căutau să se încredințeze

unul pe altul că odată cu plecarea lui N. S. Hrușciov dispăruse din sufletele lor și teama față de acest neobosit semănător al semințelor dreptății, păcii, progresului social. „Slavă domnului — a declarat președintele unei societăți de construcții — acum muncitorii au să așeze iar cărămizi și n-au să mai discute despre ideile lui Hrușciov. Pentru că era o adevărată calamitate: cum azeau sirenele, lăsau lucrul și începeau să holbeze ochii la mașina lui Hrușciov”.

Înspăimîntații filistini, cu pungile doldora de bani, credeau că furtuna a trecut. Dar nu-i deloc așa. Furtuna continuă. Continuă în inimile oamenilor simpli

● ● „furtună” care a stricat multe socoteli
● Cea de-a doua Americă are memorie bună
● Ceea ce nu se va uita

din S.U.A., ecurile ei se fac simțite în sala Adunării Generale și, ca și pînă acum, în paginile ziarelor de aici.

Avem în față un maldăr de scrisori, sosite zilele acestea, într-un torent neîntrerupt, din cele mai diverse colțuri ale țării pe adresa celui care în seara de 9 octombrie a vorbit simplu și din suflet cu 75 de milioane de americani, le-a întins mina păcii și prieteniei. Oamenii simpli din America revin mereu în scrisorile lor la întimplările care i-au tulburat atât de mult în seara aceea memorabilă, aprobă cu căldură ideile exprimate de N. S. Hrușciov și-i condamnă pe cei care, prin intermediul unor intrigi josnice și provocări mărunt, intenționau să semene spiritul discordiei și vrajbei în convorbirea televizată a conducătorului guvernului sovietic cu poporul american.

„Stimate domnule premier — scrie un cetățean pe nume Macdonald din New York — eu și familia mea am fost fericiți că v-am putut vedea și asculta duminică, cînd ați vorbit la televiziune. Tot ce-ați spus ne-a produs o puternică impresie. Socotim ca o mare cinste pentru noi că ați venit la New York și sintem entuziasmați de neobosită dv. activitate desfășurată la O.N.U. pentru menținerea păcii în întreaga lume. Eu și familia mea vă urăm mari succese în opera de realizare a dezarmării, a unei bune înțelegeri și păcii pe pămînt”.

Sau o altă scrisoare, scrisă în mare grabă de doi newyorkezi: „Scumpe președinte Hrușciov. Ca americani socotim că tot ce-ați spus în declarațiile făcute la televiziune e extrem de interesant și util. Vrem să ne exprimăm recunoștința pentru sinceritatea cu care ați dezbătut toate întrebările ce vi s-au pus.

Cu deosebit respect. C. Pollins și A. Corrigan”.

Intr-adevăr, întîlnirea lui Nikita Sergheevici cu America a stîrnit multe reflecții, multe ecouri însuflețite. „Apreciez curajul dv. — scrie Amelie Rolland — pentru că ați venit aici deși știți că presa noastră desfășoară o intensă campanie antisovietică. Ne-au plăcut umorul, sinceritatea, inteligența și perspicacitatea dv. Sint încredințată, profund încredințată că dumneavoastră și poporul dumneavoastră acționați în numele păcii. Vă doresc dv. personal și țării dv. mulți — mulți ani de viață, fericire și prosperitate”. „Aș vrea să fiți convins de prietenia sinceră și de dorința mea de a lupta împreună pentru pace Sinteti un om minunat și înțelept. Mă uimește răbdarea de care ați dat dovadă față de cei care au vrut să umbrească impresia produsă de convorbirea dv. sinceră cu noi, americanii”, scrie un cetățean din Pittsburg.

Muncitorul Stanley Lurkowski din statul Massachusetts i-a trimis lui N. S. Hrușciov o copie după scrisoarea pe care a adresat-o lui Susskind. În această scrisoare muncitorul îl făcea cu ou și cu oțet pe comentatorul care dăduse dovadă de atîta lipsă de tact și politețe în convorbirea cu conducătorul guvernului marului stat socialist. „Domnule Susskind, — îi scria muncitorul american, — mulțumește cerului că există în lume o țară ca Rusia Sovietică, care știe să ne ferască de primejdia aventurilor războinice. Altfel, noi, „americani liber cugetători”, am fi fost de mult tîrși într-un nou război și tinerii americani ar fi murit apărînd interesele nu știu cui”.

În cuvintele pornite din inimă și pătrunse de o neîmămurită grijă pentru soarta păcii ale premierului sovietic, milioane de americani găsesc ecoul propriilor lor gînduri, sentimente și năzuințe. De aceea au și primit cu atîta însuflețire indemnul lui N. S. Hrușciov de a se pune capăt „războiului rece” și de a porni împreună pe drumul păcii și al înțelegerii reciproce.

Intr-una din zilele trecute am deschis din nou televizorul pentru a urmări o emisiune obișnuită a lui David Susskind. La începutul emisiunii conducătorii companiei respective și-au cerut în mod public scuze față de spectatoriilor lor pentru faptul că au permis ca în cursul convorbirii cu N. S. Hrușciov să se strecoare elemente de grosolanție și lipsă de tact.

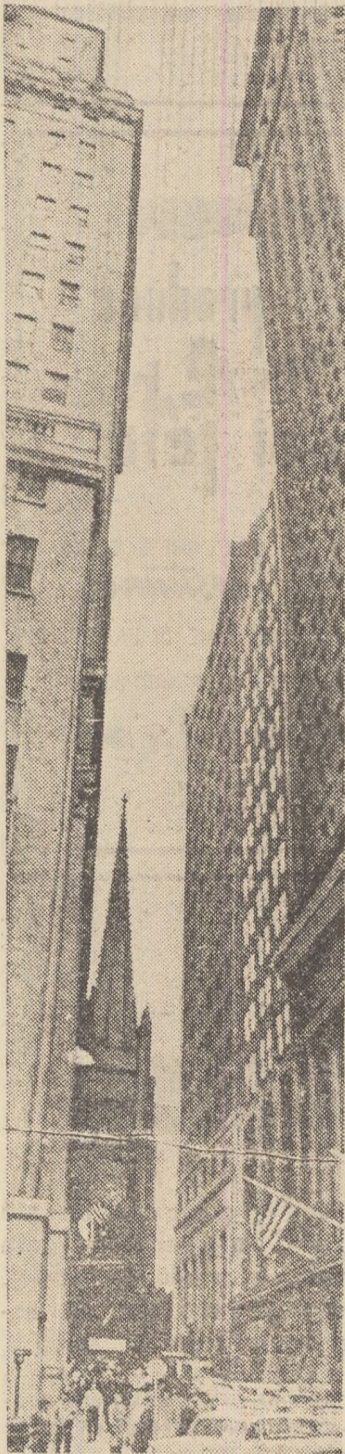
Vă dați seama cit a fost de mare nemulțumirea telespectatorilor, dacă organizatorii emisiunii respective au trebuit să facă asemenea declarații!

La fel de semnificativă a fost și discuția lui Susskind cu colegii lui — ziaristii americani și străini. Tema principală a fost problema participării lui N. S. Hrușciov la lucrările celei de XV-a sesiuni a Adunării Generale a O.N.U. Sub o formă sau alta, toți participanții la discuție au trebuit să cadă de acord că vizita conducătorului guvernului sovietic, intensă activitate desfășurată de el la O.N.U. au lăsat urme adînci, de nesters în viața acestei organizații internaționale. Vom cita aici doar cîteva din replicile rostite în cursul convorbirii.

Ziarista americană J. Fleesson: „Aș dori ca președintele nostru să activeze în cadrul O.N.U. cu aceeași energie și perseverență de care a dat dovadă premierul Hrușciov”.

America nr. 2

America nr. 1

Ziaristul cuban F. Portella: „Au existat multe sesiuni ale Adunării Generale înainte de venirea lui Hrușciov aici, dar nici una n-a lăsat urme în istorie. A trebuit să vină premierul sovietic pentru a trezi O.N.U. din amorțire și a o sili să ia în dezbatere cele mai importante, mai acute probleme ale contemporaneității, de rezolvarea cărora atîmă soarta omenirii”.

Ziaristul australian A. Ashbolt: „Hrușciov s-a înapoiat în patrie ca un adevărat erou al acestei sesiuni istorice. Cuvîntările lui, rostite de la tribuna O.N.U., au produs o mare impresie asupra întregii lumi. Sint profund încredințat că O.N.U. nu va mai fi niciodată așa cum a fost pînă la venirea lui Hrușciov”.

Presa monopolurilor americane se străduiește să facă bilanțul celor 25 de zile petrecute de conducătorul guvernului sovietic la O.N.U. Dar oricît s-ar grozvi, tot trebuie să recunoască, cu inima strînsă, că în ciocnirea dintre cele două lumi, care s-a desfășurat timp de 25 de zile pe arena acestui for internațional, victoria a rămas de partea ideilor rațiunii, libertății și credinței în triumful păcii pe pămînt. Multe ziare scriu acum alarmate „despre cele 25 de zile care au zguduit O.N.U.”

N-au decît să compare această vizită istorică a lui N. S. Hrușciov cu uraganul și furtuna. Căci oamenii de pretutindenți știu că după o furtună puternică, purificatoare, bolta cerească se înseninează întotdeauna, aerul devine curat și-l respiri cu nesață. Iar cine iubește soarele și viața, nu poate decît să se bucure de asta.

E. Litozko
B. Strelnikov